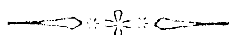
जैन शिलोका संग्रह पुस्तक

ओ पुस्तक
जैन धर्मी श्रावक लोकांने जणवा
वाचवाने अर्थे योग्यजाणीने

नाना दादाजी गुंड इणनें.

"सौजन्यमित्र" छापायंत्रमांहे छपायोछे

संवत १९४७

ओ पुस्तक पुना पेठ नानाकी आठे
भाई भगवानदासजी केशरचंदजी
नाहारका दुकान उपर मीलसी.

किंमत पांच आना.

४८५०

॥ अथ शिलोका संग्रह प्रारंभः ॥

॥ अथ रिखब देवजीको शिलोको लिख्यते ॥

सरसति माता द्यो मुज वाणी, समरुं जिन शासन वरदानी वाणी ॥ नाभिराया ने मरुदेवा राणी, कुंखें उपना केवल नाणी ॥ १ ॥ चवदे सुपनमां रात विहाणी, बीजे शास्त्रें तो सबली वखाणी ॥ मेंतो संक्षेपें कीयोछे जाणी, हिवे वरदोओ माता ब्रम्हाणी ॥ २ ॥ पूरे महिने बालक जायो, छपन्न कुमारी मिलीने गायो ॥ चोशठ इंद्रादिक ओछव आवे, मेरु जइने नीरें न्हवरावे ॥ ३ ॥ वलतो मावित्रें ओछव कीधो, नाम ऋषभ कुंअर दीधो ॥ माता धवरावे नवरावे गावे, मोटेरा हुआ मेवा खवरावे ॥ ४ ॥ आपमें इतलानां नाम न आवे, कहेशुं विचारी ते भली भावे ॥ घेवर जिलेबी लाडु लाखीणा, पेंडा पतासां फल फलतां फेणा ॥ ५ ॥ रूडा दहिंथरां देवगरां थाली, मांहे मरकीने सेव सुंआली ॥ साकरनो शीरो लापशी तरकारी, मरुदेवा माता पीरशे दशवारी ॥ ६ ॥ मातायें बालकनुं मन

न लाधुं, बेटो रीशाणो थोडुंशुं खाधुं ॥ गंडी ए
ठुंने अलगो जइ बेठो, माता मन मांहे संदेह
पेठो ॥ ७ ॥ मीठे वचनें करी माता मनावे, ए
टले आकाशें इंद्राणी आवे ॥ ऋषभ रीशाणो
आवो मनावो, अपणे नाचिने गुण गीत गावो
॥ ८ ॥ आदीश्वर आगल इंद्राणी आवे, नवर
स नाटकनां बाजां बजावे ॥ अहो आडंबर भा
इ भाइ, धन धन सुकृत तेहनी कमाइ ॥ ९ ॥
नाटके नानडिओ खुशाल कीधो, एके इंद्राणी
यें उछंगें लीधो॥बीजी मिलीने बोकलो दीधो, त्री
जी कहेछे इम शुं कीधो ॥ १० ॥ पुछे प्रभु केम
रीशाणो कीधो, ऋषभ मनावी माताने दीधो ॥
मरुदेवा पूछे केम रीशाणा आइ, शाक सघलां
मोभां केम लाइ ॥ ११ ॥ पिरस्या पापड भजी
आंने भाजी, शाक बनाव्या चतुराइ जाजी॥ का
कडी कंकोडा कारेलां केला, काची केरीने करवंदां
भेलां॥ १२॥ कोलां कालिंगा करपटा भेलां, बा
फ्यां बत्रीशे शाक शमेला ॥ शाक पाक ते
सघलां दीधां, आपें इंद्राणीयें हाथ शुं कीधां॥
॥ १३ ॥ जुगलिया त्यारें कांइ न जाणे, सुर द्रु

म पासेंथी मांगीनें आणे ॥ खावे गावे नें कांइ न कमावे, जाजुं भीवेनें सदगतियें जावें ॥ १४ ॥ अठीने आदीश्वर उपना जाणी, सौधर्म इंद्रें अ वधें तव जाणी ॥ नाभिराजानें आगले जइ, जु गतीयें जइ वातज कइ ॥ १५ ॥ ऋषभने जइ राज तुमें थापो, पाये लागीने पदवीज आपो॥ जुगलिया मिलिया महोत्सव करवा, ऋषभ बे सारी गया नीर भरवा ॥ १६ ॥ अठीने इंद्रें मि ली कामज कीधुं, छत्र चामर ने सिंहासन दीधुं ॥ जगमग ज्योतछे पीला पीतांबर, माला मुरकी नें द्योतक खंबर ॥ १७ ॥ वनिता वासीने गढ कोट कीधो, पेहेलुं राज तो ऋषभने दीधो ॥वी स पूरव लख कुंअर रहिया, वलता ऋषभ रा जन कहिया ॥ १८ ॥ सुमंगला साथें विवाह की धो, सुनंदा दोलो आणीने दीधो ॥ परणी प नोती युगलियें जाइ, भरत ब्राह्मीने अठाणुं भा इ ॥ १९ ॥ बीजी बाहुबल सुंदरी बेटी, जिन जु गलियें ते रीत मेटी ॥ त्रेशठ पूरव लख राजमें वह्या, पुत्रोने देश वेंचीने लह्या ॥ २० ॥दान दे इने संजम लीधो, बहुली देशमें विहार कीधो ॥

भोला जुगलिया भेदन जाणे, सोनुं रुपूं लेइ देवाने आणे ॥ २१ ॥ उनुं अन्न पाणी कोइ न आपे, कष्टें अंतरादिक कर्मने कापे ॥ संजमि या साथें फल फूल खाये, पोतें गजपुरमां गोच री जाये ॥ २२ ॥ श्रेयांस जाती स्मरणज पायो, तिणसमे भेटण इक्षु रस लायो ॥ पहेलुं पा रणुं तो प्रभुने कराव्युं, पसली मांहे इक्षु रस वोहोराव्युं ॥ २३ ॥ प्रथम प्रभु श्रेयांसने तूठा ॥ साढी बारे कोड सोनैया वूठा ॥ त्यांथी पण चा ल्या आदेशर उठी, देशमां केहवराव्युं श्रेयांसें तूठी ॥ २४ ॥ तिक्ष शिक्षाने उद्यानें आया, सांजली बाहुबल त्याहांथी सिधाव्या ॥ परभातें घेटो वांदवाने जाय, जूए घणुं पण दरशन न थाय ॥ २५ ॥ कानें अंगुलि देइ तेणे साद की धो, तुरकें अद्यापि पंथज लीधो ॥ आदिश्वर पू रम तालमें आया, कर्म खपावी केवल पाया ॥ ॥ २६ ॥ चोमुख बेठाने वाजिंत्र वाजे, तेण स मे भरत पाट वधावे ॥ चक्र उपनुं नवनिधि पा इ, बेटा अठ्ठाणुं ल्यो दीक्षा भाइ ॥ २७ ॥ बाहु बल टुंके तो टेक जणाइ, संजम लीधो तो तिण

सिद्धि पाइ ॥ पुत्र वियोगें मरुदेवा माता. आंखें पाडलने वहे आशाता ॥ २८ ॥ भरतने कहे वंदण हालो, एकवार देख तो ऋषभ वाल्हो ॥ कटकनी कोडी छे भरतनी साथी, मरूदेवा माता बेठी छे हाथी॥२९॥पुरिम तालने पांखतीयें आया, बाजाना शब्द कानें सुनाया ॥ मरुदेवा पुछेछे भरत राजाने, बेटा वाजां ते बाजे कीहां कने ॥३०॥तुमे ऋषभनी रिद्धि न जाणी, अेतो हुआ छे केवल नाणी, सेवे सुरनर इंद्र इंद्राणी, बारे परखदानीमें रिद्धी जाणी ॥३१॥बेठक बावाने तीण गढ थाय, रूपे सोनेने रत्नें जडाय ॥ झाली झरूखा पोल पताका, धर्म चक्कर फिरेछे खटका ॥ ॥ ३२ ॥ मणिमय तोरण अति घणां दीपे, कल्प वृक्ष ते सुवर्णने जींपे ॥ आठ पुष्करिणी इति निवारे, पाये लागेछे परखदा बारे ॥ ३३ ॥ कांटा उंघाने कमल रचाय, वाणी सांभलतां विखवाद जाय ॥ इम सांभली मरुदेवा माता, आंख पाडलने पामे छे शाता ॥ ३४ ॥ मोहनी मूकीने मन पाछे लीधो, केवल पामीने सिद्धिवास लीधो ॥ भरत आदेश्वर आगल जाय, रि

द्धि देखीने रलियायत थाय ॥ ३५ ॥ प्रनुने पूछे
वनितानो वासी, ए रिद्धि इणपरें रहेशी के जा
शी ॥ वलता तीर्थंकर तेवीश थाशे, चोवीशमा
ते मरीची थाशे ॥ ३६ ॥ तुम सरखा चक्रवर्ति
बारे, वासुदेव प्रतिवासुदेव अठारे ॥ नव बलन
द्र ने त्रेशठ हुआ, बीजे शास्त्रें संबंध जूजुआ ॥
॥ ३७॥पदवि त्रेशठने सरीर साठ, माता त्रेपन
ने जीव उगुणसाठ ॥ बाप एकावन सहु कोइ
जाणे, मूरख मन मांहें संदेह आणे ॥ ३८ ॥ म
रीचि प्रमुखनो संबंध कह्यो, चक्री सांनली हे
रान थयो ॥ बाप बेटाने वंदण जाय, अहंकारें
नीच गोत्र बंधाय ॥ ३९ ॥ वांदी पूजीने नरत
जाय, संघ काढ्यानो उछरंग थाय ॥ शेत्रुंजा के
रो संघ चलाउं, धर्म ऋषनजनो बहुलो हलाउं॥
॥ ४० ॥ ताणी तंबूने तैय्यार कीधा, मुहूर्त जो
इने मेलाणा दीधा ॥ छए खंममां फेरी सहराई,
शत्रुंजय यात्रा आवोरे नाई ॥ ४१ ॥ देशी पर
देशी अति घणा मिलिया, साहमी सघलाए सं
घमां निलिया ॥ पुत्र पोतरा कोड सवाइ, पांच
शेंनी नित्य आवे वधाइ ॥ ४२ ॥ लाख चोरा

शी घोडाने हाथी, राजा बत्तीस हजार सुं सा
थी ॥ आइओ आडंबर अधिक दीवाजे, वाजिं
त्र निर्घोष सरणाइ वाजे ॥ ४३ ॥ आप ऐराव
ण असवार गाजें, मेघाडंबर छत्र बिराजे ॥ ला
ख चोराशी रथ जोतरिया, पायक छन्नुंकोड पर
वरिया ॥ ४४ ॥ पालीताणे ते संघपति आ
वे, गिरि देखीने मन सुख पावे ॥ सोना रुपाने
फूलडे वधावे, डुंगर देखीने भावना भावे
॥ ४५ ॥ संघ सघलोही चढीओ शत्रुं-जे,
पहलो रायण रूख तणा पगलानें पूजे ॥ चक्री
जोइने हुकम दीधो, पगलां पागथी ए प्रासाद
कीधो ॥ ४६ ॥ रूपानी रांगने सोनाना पाया,
मणिमय देवल नवां निपायां ॥ धवलां रतन म
य बिंब भरावे, प्रतिष्ठा पुंडरिकने हाथे करवो
॥ ४७ ॥ प्रतिमा पबासण प्रवेश कीधो, ख
जीनो खरचीने बहु जश लीधो ॥ पुंडरीकने पू
छे भरत राजा, शेत्रुंजा उपर तीरथ जीहांजां ॥
॥ ४८ ॥ नाम कहोने विधि बतावो, प्रदक्षि
णा देइने संघ साथें आवो ॥ सूरज कुंडमें स्ना
नज कीजें, भृंगारि भीम कुंडे भरीजें ॥ ४९ ॥

चेलणा तलाइए विसामो लीजें, आदीश्वर पो लें उंचा चढीजें ॥ मरुदेवा टुंक मांहे आवीजें, चोखा खाणथी बे चार लीजें ॥ ५० ॥ उंचा अदबुतने पाये लागीजे, मोक्ष बारीने पो लें पेशीजें ॥ केशर घशीने पूजा करीजें, सुकृत फलना अेम जश लीजें ॥ ५१ ॥ सुर नर विद्याधर चक्रवर्ति राणी, प्रतिमाने पूजे उलट आणी ॥ अर्चे चर्चे ने गुण गीत गाय, खेल खेलेने खुशियालथाय ॥५२॥ इणि विधि जात्रा करी घरआयो, चक्री मनमां आंनदपायो ॥ पालीनी पाखती पोरवाड चावो, नाम नगोने गाम हिमावो ॥५३॥पंडित शांति विमलें चारित्र दीधो, पछी श्री पूज्यें पन्यास कीधो॥ धर्मनो उद्यम बहुलो तिहां थाय, पाप कर्मते दूर पलाय ॥५४॥ तप गछ नायक श्रीविजयप्रभ सूरी, गिरूओ गछ नायक पुण्याइ पूरी॥कहे विनीत विमल कर जोडी, ए भणतां आवे संपत्ति कोडी ॥ ५५॥

॥ अथ सालभद्र शाहको शिलोका लिख्यते ॥

सरसति माता करीने पसाऊं, पासजीकेरा प्रणमुं हुं पाऊ ॥ शालिभद्र शाहनो कहुं शलोको,

लाभ जाणीने सांभलजो लोको ॥ १ ॥ नगरी रा जगृही श्रेणीक राजा, मगध देशनो एक महारा जा ॥ रूडी तेहने छे चेलणा राणी, जगमां जेहनी कीरति जाणी॥२॥ तेह नगरीमां दामें छे ताजो, शेठ गोभद्र पोहोटो मलाजो ॥ भद्रा नामे छे भारिया तेहने, रंभां शीलें को जीतें न जेहने॥३॥ देइ मुनिवरने खीरनुं दान, संगम गोवालो भाग्य निधान ॥ आवी भद्रानी कुखें अवतरि यो, जाणे मुक्ताफल छीपें संचरियो ॥ ४ ॥ पूर्ण मासें प्रसव्यो ते पुत्र, सघलुं शोभाव्युं घ रनुं सूत्र ॥ अनेक घरनां अख्याणां आवे, वा रु मोतीए सहु वधावे ॥ ५ ॥ थोकें थोकें तिहां नाटक थाय, माता हियामां हरख न माय ॥ पि ता आपे तिहां लाख पसाय, वाचक जनना दा रिद्र जाय ॥ ६ ॥ करी ओछव शालिकुमार, जनके नाम तिहां धरयुं जयकार ॥ दिन दिन चढते वेशें ते दीपें, रुपें जे रतीना नाथने जीपे ॥ ७ ॥ बापें परणावी वत्तीस बाला, आपें संज म लेइ उजमाला ॥ पोहोतो स्वर्गे त्यां पुण्य पसा ये, अवधि प्रयुंजी जोतां उगावे ॥ ८ ॥ पेखी

पुत्रने प्रेमें भरायो, स्नेह पूर्वनो वध्यो न समा
यो ॥ मोहनो बांध्यो ने मानने भेटी, पिता प
ठावी तेतीस पेटी ॥ ९ ॥ जोइयें जेह जेह भो
ग सजाइ, तेतो मोकले सुरते सदाइ ॥ मेवा
मीठाइ माणिक मोती, एक एकथी अधिक उ
द्योती ॥ १० ॥ नित्य नित्य नवला नेहें ते पूरे,
हेतें करीने रहे हजूरे ॥ ओपे मंदिर कुंभी पर
वालें, चिखलमां कस्तुरी वहे जिहां खालें ॥ ११ ॥
भूपण निर्माल्ये भरायो कूवो. युगलि वैभवनी
नवली ए जूओ ॥ भोगी शालभद्र सरिखो
भूपाटे, नर जोतांशुं नावे को हटें ॥ १२ ताजी ठ
कुराइ जाणीने तेहवे, रत्ने कंबलना वेपारी एहवे
॥ श्रेणीक राजाने दरबारें आव्या, फेरा पड्यो
ने कांइ नफाव्या ॥ १३ ॥ सघले शहेरें ते घर
घर फिरिया, कंबल कोणे ते हाथे न धरिया ॥ र
त्न कंबल शोले ते लीये, भद्रा वहुराने वेंचीने
दीए ॥ १४ ॥ वीश लाख सोनैया वारु, दीधी
गिणने तेहने दीदारु ॥ लेइ सोनैया वेपारी व
लिया, मनना मनोरथ तेहना फलिया ॥ १५ ॥
चेलणा राणीनी चिंता जाणीने, तेडी व्यापारी

कहे ताणीने ॥ करी संपाडा कंबल काजें, श्रेणिक राजा जरी समाजें ॥ १६ ॥ नृपने व्यापारी कहे शिरनामी, शाने संपाडा करोछो स्वामी ॥ कंबल सोले जद्रायें लीधी, वेगें वीश लाख दी नार दीधी ॥ १७ ॥ मनमां विचारचुं श्रेणिक महाराजें, वाणीये लीधा व्यापार काजें ॥ एम चिंतिने एक मंगावे, खालें नाख्योते खबरज पा वे ॥ १८ ॥ वात मेहेलमां तेह वंचाणी, कहे राजाने चेलणा राणी ॥ इहां तेडी ते वणिक अनू प, जोइयें केहवुंछे तेहनुं रूप ॥ १९ ॥ तुरत म हाराजा तेहने तेडावे, जेट लेइने जद्रा तिहां आवे ॥ जद्रा आवीने नृपने जाखे, स्वामी सां जलो राणीनी साखे ॥ २० ॥ घणुं सुंहालो शा लिकुमार, हम्य थायें ए काश हजार ॥ न लहे रात ने दिवस नूर, किहां ऊगे किहां आथमे सू र ॥ २१ ॥ निपट नाजुकछे तेह नानडीओ, क्यारें केहनी नजरें न पडीयो ॥ ते माटे तुमे लाज वधारो. प्रजुजी हमारे मंदिर पधारो ॥ ॥ २२ ॥ पूरे मावित्र छोरुनां लाड, स्वामी ते मां शो पाड सपाड ॥ इम सुणिने श्रेणिकराया,

प्रधान साहामुं जोयुं ते ठाय ॥ २३ ॥ अजय कुमार तव कहे एम, प्रजु तुम घरे आवशो प्रेम ॥ जद्रा नृपने पाय लागीने, सात दिवसनी अ वध मांगीने ॥ २४ ॥ शीख लेइने जद्रा सिधा वी, रूडी मेहेलनी रचना रचावी ॥ परिकर लेइने नृप जंजसार, पहोता शालिजद्र शेठने बा र ॥ २५ ॥ वेगें आगलथी चाल्या वधाउ, ख री जांखे जइ खबर अगाउ ॥ जोपें जिमाडी ह रख उपाइ, वारु तेहने दीधी वधाइ ॥ २६ ॥ मेहेलनी रचना जोतां महाराय, इचरज पा मीने मनशुं अकुलाय ॥ अहो अहो हुंशुं अ मरापुर आयो, ब्रांतियें जूल्योने जेदन पायो ॥ ॥ २७ ॥ जिम तिम करीने बीजी जूइ जाय, त्रिजे माले तो दिग मूढ थाय ॥ जोये उचुंते नयणने जोडी, जाणे के उग्या सूरज कोडी ॥ ॥ २८ ॥ सहु साथने बेसाडी तिहां, जद्रा जइ जाखे पुत्र छे जिहां ॥ श्रेणिक आव्या छे मेहे ल मफारी, वेगें तिहां आवो तजीने नारी ॥ ॥ २९ ॥ गेलें गुमानी कहे ते माजी, मुजने तु मे शुं पुछो छो माजी ॥ श्रेणिक लेइने वखारें

भरो, छाने छोने वली दीयो ने वरो ॥ ३० ॥ तेवार माता कहे न लहे तुं टाणुं, सुतजी श्रेणिक नहीं किरियाणुं ॥ मगध देशनो मोहोटो छे राय, आण एहनी लोपी न जाय ॥ ३१ ॥ एह वुं सुणीने कुमर आलोचे, सांसें पड्यो ने मन मांहे शोचे ॥ माहरे माथे पण जो छे महाराजा, तजशुं तो सही भोग ए ताजा ॥ ३२ ॥ एम चिंतिने मुजरे ते आयो, नृपने नमीने मेहेल सिधायो ॥ भोजन करीने श्रेणिक नृप, कोको घहेणानो जोइने कूप ॥ ३३ ॥ मान गालीने मंदिर गयो, शेठ संजमनो रागी ते थयो ॥ नित्यें एकेकी परिहरी नारी, प्रेमदा सासुने जइ पुकारी ॥ ३४ ॥ मानि महिलाना सुणी विलाप, जोरे तेणे तिहां दीधा जवाब ॥ रागें रमणीने रे खन खलीयो, जो जो धन्नो हिवे केइ परें मिलीयो ॥ ३५ ॥ नामें सुभद्रा धन्ना घरे जाणुं, शालिभद्रनी बेन वखाणुं ॥ वेणी स्वामीनी समारे साही, तेणे अवसरे सांभरयो भाइ ॥ ३६ ॥ आखें आंसुडां आव्यां ते सांसे, पड्यां त्रिटूटी पीउने वांसे ॥ धन्नो देखीने पूछे ते धीर, नयणें

विछूटां कहो केम नीर ॥ ३७ ॥ दीसे आज तुं
घणी दिलगीर, शालिभद्र सरखो ताहारे छे वीर
॥ वनिता आठमां मुजने तुं वहाली, चोफेर आं
सुनी धारो किम चाली ॥ ३८ ॥ वलती बोली
ते मेली नीसासो, तुमे सांभलो एक तमासो ॥
आव्यो श्रेणिक तिहांथी निरधारी, बंधव तजे
छे एकेकी नारी ॥ ३९ ॥ बत्रीस दहाडे बत्रीशे
तजशी, पछी साधुना पंथने भजशी ॥लोप करशे
ते सांभरी वेण, आंख्यो भराणी आंसुयें तेण॥
॥ ४० ॥ धन्नो बोले तब साहसधीर, ताहरे शा
लिभद्र एकज वीर ॥ तेणे खर खरो ए नहीं खो
टो, पण तुज बंधव कायर महोटो ॥ ४१ ॥ भे
रव जांपतो खसती शी भरवी, लेवी दीक्षा तो
ढील न करवी ॥ एम सुणीने अबला ते जंपे,
स्वामी कायर ते वाणीये कंपे ॥ ४२ ॥ पण तु
मे तो सूरापूरा छो, पग रखे हिवे मांभोजी
पाछो ॥ कामिनी तजवानो कहोछो जो ठाठ, एक
वारें तो तजोने आठ ॥ ४३ ॥ स्वामी संजम
नी वात छे सोहेली, दुक्कर आदरतां खरी छे
दोहेली ॥ शीख देवाने सहु सज्ज थाय, तुमने

थंडुं जो त्रीया तजाय ॥ ४४ ॥ मारे भाइनुं ताणी तें पासुं, हलवो पाडवा कीधुं जो हांसु ॥ तोमे आठे ने मेली उलाली, वचन म कहेमो कामिनी वाहाली ॥ ४५ ॥ पीउजी हसतां में एहवुं ए भाख्युं,तुमे हियामां गांठीने राख्युं ॥ दिल खेंचीने छेह न दीजें, अबला जातेनो अंत न लीजें ॥ ॥ ४६ ॥ तरुणी हसतां शुं तुमे तो कह्युं, पण अमे तो साचुं सर्दह्युं ॥ साची बेहेन तुं शालिभद्र केरी, फोकट वचन म कहेसो हिवे फेरी ॥ ॥ ४७ ॥ संजम लेवाने ते सज्ज थइ, धन्नो शालिभद्र बोलाव्यो जइ ॥ उठ आलसुं हुं थयो आगें, महावीर पासें जइ महाव्रत मांगें ॥ ॥ ४८ ॥ धन्नो शालिभद्र संजम धारी, थया विषयनी वासना वारी ॥ भद्रा पुत्रने वोहोरावी रलीया, वहुयर लेइने मंदिर वलियां ॥ ४९ ॥ वीर साथें ते देश विदेशें, विचरे वैरागी साधु सुवेषें ॥ तप करीने दुर्बल तने, बारे वरषने अंते ते बन्ने ॥ ५० ॥ आव्या राजग्रही नयरी ऊद्याने, मास उपवासी वधते वाने ॥ आहारने काजें वीर आदेसें, पहोता भद्राने तेह निवेशें ॥ ५१ ॥

आंगण आव्या पण नलख्या नाही, ततक्षण पाछा वलीने उगाही ॥ बीजी वारना पहोता ते वारें, तो पण केणे न नलख्या नारें ॥ ५२ ॥ पाछा वलीने वहेछे वाटें, मिली महीयारी माथे लेइ ते माटें ॥ दहीं वोहोरीने तेहने हाथे, मुनिव र विमासे ते मन साथें ॥ ५३ ॥ वचन वीरनुं अ लिक न थाय, जोआ जगती फरी मंडाय॥महारी माताने वाऊणी जाणो, आज मिले छे एह उखाणो ॥जिननी पासें जइ पूछे ते जेहवे, वीरें आगलथी बोलाव्या तेहवे ॥ सुणो शालिनद्र साधु तुमारी, मात पूरवनी एह महीयारी॥५५ ॥एवुं सांनलतां आव्यो वैराग, अणसण लेवानो थयो तिहां राग॥ गिरि वैनारें गुरुने आदेशें, लेइ अणसण पाले विशेषें॥५६॥आवी नद्रा तिहां आंसूडां झरती, विध विध नांतिना विलाप करती ॥ साथें लीधी छे वहुयर सघली, दुःखें टलीछे तेहनी डगली ॥ ५७ ॥ शिला ऊपरें देखी संथारो, नयणे विछूटी नीरनी धारो ॥ नद्रा नाखेछे पुत्र हुं नूंडी हिये शूनीनें दुःखनीछुं हुंडी ॥ ५८ ॥ सुत पेटनुं पापणीयें सही, आंगण आव्यो पण नलख्यो

नहीं ॥ हा हा मुजने ए पड्यो वरांसो, सारो
अवतार रहेशे ए सांसो ॥ ५९ ॥ हाहा हाथे में
आहार न दीधो, आव्यो अवसर अफलज
कीधो ॥ भद्रा पुत्रने एवुं त्यां भाखें, काई वीसा
र्या अवगुण पाखें ॥ ६० ॥ तुज विना तो सुना
आवास, अमने थायछे घडी छमास ॥ हसी बो
ले जो वचन विचार, अमने सही तो थाये करा
र ॥ ६१ ॥ माता जाणीने जूओ जो साहमुं, पुत्र
तेवारे हुं संतोष पामुं ॥ शालिभद्रने धन्नो वारे
छे, एतो आपणने पापें भरेछे ॥ ६२ ॥ साहमुं
जोशो तो अवतार करशो, पडशो फंदमां पाछा
जो फिरशो ॥ दिलशुं माताने दिलगीर देखी,
साधु धन्नानी शिख उवेखी ॥ ६३ ॥ जोयुं शा
लिभद्रें आख उघाडी, त्यारें रलीयायत थईने मां
डी ॥ अंशुक वडे ते आंसुडां लोहोती, वंदी वहु
अरशुं मंदिर पहोती ॥ ६४ ॥ धन्नो पाधरो मुग
तें गयो, एक अवतारी शालिभद्र थयो ॥ पहो
तो सर्वार्थ सिद्ध विमाने, सेवक स्वामी पणुं
नही जे थाने ॥ ६५ ॥ संवत सतराशें सित्तेर
वरशें, मिंगसर शुदी तेरशें हरषें ॥ उदयरत्न कहे

आद्रज मांहे, एह शिलोको गायो ऊछाहे ॥ ६६ ॥

अथ श्रीनेमिनाथ जीको शिलोको लिख्यते

॥ सिद्धि बुद्धि दाता ब्रह्मानी बेटी, बाल कुंआरी विद्यानी पेटी ॥ हंसवाहनी जगमां विख्याता, अक्षर आपोने सरसती माता ॥ १ ॥ नेमजी केरो केशुं शिलोको, एक मनथी सांभल जो लोको ॥ जंबुद्वीपना भरतमां जाणुं, नगर सौरीपुर सरग समाणुं ॥ २ ॥ चवुटा चोराशी बारे दरवाजा, राज्य करे तिहां यदुवंशी राजा ॥ समुद्र विजयघर शेवादेवी राणी, शीयलें सीताने रूपें इंद्राणी ॥ ३ ॥ तेह तणी जे कुखें अवतरीया, सहस अठोत्तर लक्षणें भरिया ॥ खारो खाटोने मीठो जे आहार, गर्भने हेतें कीधो परिहार ॥ ४ ॥ घोर घटाए जलधर गाजे, सजल लीलांबर पुहवी बिराजे ॥ बादल दलमांहे बीज झबूके, क्षणक्षण अंतरमेह टबूके ॥ ५ ॥ पूरण नदीयें आव्याछे पूर, पूरण पुहवी पसरयो अंकूर ॥ ऋतु मनोहर दादुर टहके, भरयां सरोवर लेहरें ते लहके ॥ ६ ॥ छबी हरियांनी

अजब छबीली, नीले आनरणे धरती रंगी ली ॥ राग मल्हारनी ऋतु नलेरी, अजुआ ली पांचम श्रावणकेरी ॥ ७ ॥ पूरण पसरयो व र्षाकाल, पूरण पुहवी पसरयो सुगाल ॥ मध्य रातने पूरण मासें, नेमजी जनम्या राज आवा सें ॥ ८ ॥ चोशठ इंद्रने छपन्न कुमारी, ओछव करीने गया निज ठारी ॥ थयो परन्नात रात वि हाई, दासीयें जईने दीधी वधाई ॥ ९ ॥ दूर ते कीधुं दासी आचरण, अनेक आप्यां वस्त्र आ नरण ॥ सोवन थालनी माहे रूपैया, सवालाख ते आप्या सोनैया ॥ १० ॥ अति आनंद पाम्यो नरेश, राजसन्नामां कीधो प्रवेश ॥ पुत्र जन्म्या नी नोवत वाजी, नादें ते रह्युं अंबर गाजी ॥ ॥ ११ ॥ वत्तीश बद्धा तिहां नाटिक थाय, घर घर कुंकुम हाता देवाय ॥ दान याचकने दीधां अछेह, जाणे के वुठा उत्तर मेह ॥ १२ ॥ तोरण बांध्यां घर घरबार, घर घर थाये मंगला चार ॥ बारे दिवस लगें ओछव कीधो, लखमी तणो त्यां लाहोज लीधो ॥ १३ ॥ अरथ गरथना ख रच्या नंडार, नाम ते राख्युं नेम कुमार ॥ दिन

दिन वाधे चंद्र वदितो, केडने लंके केशरी जीत्यो ॥ १४ ॥ त्रिवली देखीने त्रिभुवन मोहे, गंगा जमुनाने सरसति सोहे ॥ नासा निरूपम दीपशि खाशी, नयण पंकज पत्र प्रकाशी ॥ १५ ॥ मुखसुं बोले अमीरस वाणी, मन मांहे हरखे शेवादेवी राणी ॥ बाल लीलामां बुद्धि भंडार, देखीने मोहे सुर नर नार ॥ १६ ॥ एक दिन नेमजी बाजार मांहे, नगरीना ख्याल जूवे उछा हे ॥ कृष्ण तणी जिहां आयुध शाला, तिहां क णे पोहोता दीन दयाला ॥ १७ ॥ शंख चक्र ने धनुष्य उदार, कोदंड ताणीने कीधो टंकार ॥ व लता सेवक इणीपरें बोले, गोविंद विना ए च क्र न डोले ॥ १८ ॥ टची आंगुलियें चक्र उ पाडयुं, चाक तणी परें भलुं भमाडयुं ॥ अर्चक उभा इणी परें भांखे, शंख न वाजे कृष्णजी पां खे ॥ १९ ॥ हलवेशुं लेई शंख बजायो, सद्द पा तालें सरगें सुणायो ॥ शेष सलसलीयो धरा तिहां धमकी, जरूखें बेठी कामनी झबकी ॥ २० ॥ हबक लागीने हार तिहां त्रूटया, कंचूक तणा बं द विछूटया ॥ समुद्र जल हलीया चढिया कल्लों

ले, कायर कंपेने डुंगरा डोले ॥ २१ ॥ हाथी ह
बक्या ने जबक्या फूंजार, तेजी त्राठाने डरचा
दिगपाल ॥ पवन थंन्यो ने धरती घेराई, कृष्ण
जी कहे सुणो बलनद्र नाई ॥ २२ ॥ कोईक न
वो ते वेरी अवतरीयो, महोटो बलवंत मछर
नरियो ॥ नादें अनहद अंबर गाजे, एहवो शंख
ते केणे न वाजे ॥ २३ ॥ त्रिनुवन मांहे तो कोई
न सूजे, चक्री बारे ने इंद्र अलूजे ॥ जदुनाथ
ने थई ते जाण, वात सुणी ने थया हैराण ॥ २४ ॥
धूजे नूधर चिंते मनमांय, राज काज ते मेल्या
कहेवाय ॥ सुगुण सोनागी साहासिक शूरो, ए
के वातें ए नहीं अधूरो ॥ २५ ॥ मुझथी बलियो
ए महाबलधारी, मोटे सांसे ते पड्यो मुरारी ॥
बली वली मनमां चिंते वनमाली, राज्य अमा
रूं लेशे उलाली ॥ २६ ॥ इणे अवसरें नेम कु
मार, मलपता आव्या सना मझार ॥ आघा आ
वोजी आदर दीधो, सना सहु कोई परणाम कीधो
॥ २७ ॥ पाणी पसारी शारंग पाणी, मुहथी बोल्यो ते
एहवी वाणी ॥ आज परखीयें बल तुमारो, नेम
न मावो हाथ अमारो ॥ २८ ॥ काचीकांब जि

म कणयर केरी, कमल तणी परें वाल्यो कर फे
री ॥ नेमजी रह्या बांहे पसारी, जाणे हींडोले
हींचे गिरधारी ॥२९॥ कृष्णजी मनमां जूए वि
चारी, एह कुंवारो बाल ब्रह्मचारी ॥ इम चिंति
ने नारी हकारी, छांटे नेमने बांहे पसारी॥३०॥
जरी खंडो खली केशर कुंकुमे, गोपी दीयरशुं
रामत रमे ॥ सत्यभामाने रुक्मिणी राणी, कहे
नेमने एहवी ते वाणी ॥ ३१ ॥ परणो राजुल
रूपें रढीआली, नारी विना ते नर कहियें हाली
॥ नारीनो रसते मोटो संसार, नारी ते छे
नरनो आधार ॥ ३२ ॥ पुरुषनी पासें जो न हो
य नारी, वस्तु न धीरे कोइ व्यापारी ॥ नारी
ते छे रतननी खाण, घरणी वडेते घरनुं मंडा
ण ॥ ३३ ॥ मुसकीशुं बोले गोविंद राणी, बत्ती
स सहस्समां वडीजे ठाणी ॥ पायें पम्बुं ते दोहे
लुं जाणी, ते माटे तुमे न्हानी देराणी ॥ ३४॥
जेहशुं अपूरव प्रीत बंधाणी, आजते हिवे केम
रहियें ताणी॥ फिरी उत्तर नेमे न दीधो, मान्यो मा
न्योजी सहु कोणे कीधो ॥ ३५ ॥ बोल बोल्या
ने कीधी सगाइ, लीधां लगन ने करी सजाइ॥

छपन्न कुल कोडी जादव मिलिया, तूरने नादें स
मुद्र जल हलीयां ॥ ३६ ॥ चढी जानने वाजिंत्र
वाजे, जाणे आषाढो जलधर गाजे ॥ जुगतें क
रीने जादव चढीया, प्रथम घावतो नगारें पडी
या ॥ ३७ ॥ मयगल माताने परवतकाला, ला
ख बेतालीस सबल सुंढाला ॥ गाकें छक्याने मदें
जरंता, मूके सारसी चाले मलपंता ॥ ३८ ॥ ला
ख बेतालीस तेजी पाखरीया, उपर असवार
सोहे केसरीया ॥ अछी कछी ने पंच कल्याणा,
पूठें पोढाने पुरुष समाणा ॥ ३९ ॥ समगतें चा
ले ने चक्र रहंता, चंचल चपलने चरणे नाचं
ता ॥ साज सोनेरी सोहे केकाणा, लाख बेता
लीस वाजे निशाणा ॥ ४० ॥ लाख बेतालीस र
थ जोतरीया, कोडी अडतालीस पाला परवरि
या ॥ नेजा पंचरंगी पंच क्रोड जाणुं, अढीलाख
ते दीवीधर वखाणुं ॥ ४१ ॥ सोहे राजेंद्र शो
ले हजार, एकशो ऐशी वली साथे सूहार ॥ सा
थें सेजवालां पंचलाख वारु, मांहे सुंदरी बेठी
दीदारु ॥ ४२ ॥ शेठ सेनापति साथें परधान,
नली नांतशुं चाली हिवे जान ॥ बंदुकनी धू

रे सूर छिपायो, रज डंबरें अंबर गयो ॥ ४३ ॥ धवल मंगल गाये जानरणी, जाणे सरसतीनी वीणा रणजणी ॥ वागे केशरीये वरघोडे चढिया, काने कुंडल हीरे ते जडीया ॥ ४४ ॥ छत्र चामर मुकुट बिराजे, रूप देखीने रतिपति लाजे ॥ जान लेईने जादव सिधाव्या, उग्रसेनने तोरणे आव्या ॥ देखी राजुल मनमां उल्लसे, चंदर देखी जेम समुद्र उधसे ॥ घणा दीवसनी राजुल तरसी, सजी शिणगार जूए आरसी ॥४६ ॥ अंजन अंजीत आंखे अणीआली, वेणी सरली ने सांपण काली ॥ शीस फूलने सेथें सिंदूर, मयण राजानुं पसरयुं छे पूर ॥ ४७ ॥ गालें गोरीने झाल झबूके, मदझर माती ने नजर नै चूके ॥ नासा निर्मल अधर परवाली, केडे थोडीने घणी सुकुमाली ॥ ४८ ॥ झूपण झूषीत सुंदर रूप, मुख पूनम चंद अनुप॥रूडा रूपाला कुच उत्तंग, कसणे कसीने कीधा छे तंग ॥ ४९ ॥ हैये लाखीणो नवसर हार, चरणे झांझर रणझणकार ॥ सजी शिणगार उभी जरूखे, निरखी नेम ने मनमाहे हरखे ॥ ५० ॥ मोटा मंडपनी रचना अति रूडी,

गाजे वाजिंत्र उछले गुडी ॥ भुंगल भेरीने वाजे नफेरी, जुअे राजुल नेमने हेरी ॥ ५१ ॥ गोखें चढीने राजुल भांखे, दोवस दोहोला गया तुम पांखे ॥ कंत तें कांई कामण कीधुं, मन माहरूं उ लाली लीधुं ॥ ५२ ॥ आज फरके छे जिमणुंरे अंग, सहीए थाशे रंगमां भंग ॥ कहे राजुल सुणो साहेली, रखे जादव जाए मुज मेली ॥ ॥ ५३ ॥ पशु पेखीने पायो वैराग, मुगति रमणी शुं कीधोछे राग ॥ नेमजी पूरवनी प्रीत पालीजें, इम छटकीने छेह नदीजें ॥५४॥ मुगति मंदिरमां आवजो मिलशुं, सदा सरवदा रामत रमशुं ॥ दान संवछरी जिनवरें दीधुं, नेम राजुलें संजम लीधुं ॥ ५५ ॥ पूरवनी प्रीत अविहड पाली, पोहोता मुगतिमां करम प्रजाली ॥ वेगें विरहनी वेदना टाली, शिव मंदिरमां जाजो संभाली ॥ ५६ ॥ शीलपाले जे चतुर सुजाण, नामे तेहने कोड कल्याण ॥ उद यरत्न कवि इणीपरें बोले, कोई न आवे श्री नेमने तोलें ॥ ६७ ॥ ईति ॥ ॥

अथ श्री पार्श्वनाथजीको शिलोको लिख्यते

मात भुवनेश्वरी भुवनमां साची, जेहनी अ

गतमां कीरति जाची ॥ देवी पद्मावती धरणें द्र राणी, आपो शुन मति सेवक जाणी ॥ १ ॥ पार्श्व शंखेश्वर केरो शिलोको, मन धरीने सांनल जो लोको ॥ देश वढीयारमांहे जे कट्टो, कालि कालमांहे जालम प्रगट्यो ॥ २ ॥ जरासंधने जादव वढीया, बांधी मोरचा दल बेहु लडिया॥ पडे सुनटने फाजु मुरडाय, कायर केतां तिहां नाशीने जाय ॥ ३ ॥ राग सिंधुयें सरणाइ वा जे, सुणी सुनटने शूरातन जागे ॥ थाये जुद्धने कोई न थाके, त्यारें जरासंध बल एक ताके ॥ ॥४॥ उपन्न कुल कोडी जादव कहियें, एक एकथी चढीयाता लहीयें ॥ प्राण आपें पण पाग न नागे, एक मारे तो एकवीश जागे॥ ५ ॥लढतां एहनो अंत न आवे, करूं कपट तो रामतफावे ॥ इम चिंतिने मेली तिहां जरा, ढलियुं जादवनुं सैन्य तिहां धरा, ॥ ६ ॥ जरा लागीने जादव तिहां ढलिया, नेम कृष्णने बलनद्र बलिया ॥ त्रण पुरु षने जरा न लागी, कहे नेमने कृष्ण पाय लागी ॥७॥ एहनो कोईक करो उपाय, जेणे जराते नाशी ने जाय ॥ कहे कृष्णने नेम कुमार, करो आठम

तप चोविहार ॥ ७॥ पहेलां धरणेंद्र तुमे उपा
सो, तेहने देरासरें देव छे पासो ॥ तेह आरा
धो आपशे बिंब, सरसे आपणुं काम अविलंब
॥ ९ ॥ मुखथी मोटो बोल न नाखुं, त्रण दिव
स लगें सैन्य हुं राखुं ॥ जिनवर जक्तिनो प्रना
व न्नारी, थाशे सघलि विध मंगलकारी ॥ १० ॥
इंद्रें सारथि मातुलि नामें, मेल्यो जिनवरनी न
क्तिने कामे ॥ आसन मांडीने देव मुरारी, अा
ठम करीने बेठा तिणे ठारी ॥ ११ ॥ तूठो धरणें
द्र आपे श्री पास, हरख्या श्रीपति अति उल्हा
स ॥ नमण करीने गंटे तिणवार, उठयुं सैन्य
ने थयो जयकार ॥ १२ ॥ देखी जादवनो जाल
म जोरो, जरासंधनो त्रूटयो तिहां तोरो ॥ त्यारें
लेईने चक्र ते मेल्युं, वंदे कृष्णने आवी ते पेहे
लुं ॥ १३ ॥ पछी कृष्णना हाथमां बेठुं, जरासंधने
शाल तो पेठुं ॥ कृष्णें चक्र ते मेल्युं तिहां फेरी,
जरासंधने नाख्यो ते घेरी ॥ १४ ॥ शीश छेद्युं ने
धरणी ते ढलीओ, जयजय शब्द ते सघले उ
छलिओ ॥ देव दुंदुन्नि आकाशें वाजे, उपर फू
लनी वृष्टि बिराजे ॥ १५ ॥ तुमे वासुदेव त्रण

खंड नोक्ता, कीधा धर्मना मारग मुगता ॥ नय
र शंखेश्वर वास्युं उमंगें, थापी पार्श्वनी प्रतिमा
श्रीरंगें ॥ १६ ॥ शत्रु जितीने सोरठ देश, द्वारि
का नगरीमां कृष्ण नरेश ॥ पाले राज्यने टाले
अन्याय, क्षायक समकित धारी कहेवाय ॥ १७ ॥
पार्श्व शंखेश्वर प्रगट मल्ल, अवनिमांहे तुं एक अ
वल्ल ॥ नाम ताहरूं जे मनमांहे धारे, तेहना सं
कट दूर निवारे ॥ १८ ॥ देशी परदेशी संघ जे
आवे, पूजा करीने नावना नावे ॥ सोना रूपा
नीं अंगी रचावे, नृत्य करीने केसर चढावे ॥
॥ १९ ॥ एक मनें जे तुमने आराधे, मनना म
नोरथ सघला ते साधे ॥ तोरा जगतमां अव
दात मोटा, खरो तुंहींज बीजा सहु खोटा ॥
॥ २० ॥ प्रतिमा सुंदर शोहे पुराणी, चंद्र प्रनूने
वारें नराणी ॥ घणे सुरनरे पूज्या तुज पाय ॥
तेहने मुगतिना दीधा पसाय ॥ २१ ॥ ओगण
शाठने उपर शत वरसें, वइशाख वदि छठने
दिवसें ॥ एह शिलोको हरखे में गायो, सुख पायो ने
दुरगति पलायो ॥ २२ ॥ नित्य नित्य नवली
मंगल माला, दिन दिन दीजें दोलत रसाला

॥ उदय रत्न कहे पास पसायें, कोडि कल्याण सन्मुख थायें ॥ २३ ॥ इति ॥

अथ श्री सत्रुंजा तीर्थको शिलोको लिख्यते

॥ सरसति माता हुं तुज पाय लागुं, कहेवा शिलोको वरदान मागुं ॥ जहवा शास्त्रमां सुणीया परिमाण, तेवा सिद्धगिरिना करूं वखाण ॥ ॥ १ ॥ प्रथम जिनवर पुंडरीक आगें, निसुणी भविजन श्रुतपुट जागे ॥ नहीं कोई इण युग शत्रुंजा तोले, अनंत जिनवर इणपरें बोले ॥ २ ॥ ग्रहगण मांहे वडो जिम चंद, पर्वत मांहे तिम एह गिरिंद ॥ सुर नर दानव मिल्या छे कोड, सेवा करेछे बे कर जोड ॥ ३ ॥ भरत सगरें उद्धार कीधा. साधु अनंता इणे गिरि सीधा ॥ देस देसना संघ बहु आवे, माणक मोती लेइने वधावे ॥४॥ आरज देसमां श्रावक सार, दर्शन करीने सफल अवतार ॥ काग कूकनो नावे अवतार, केतो इण मुखें करूं विस्तार ॥ ५ ॥ सदा ए गिरि शाश्वतो सार, एना गुणनो कोई न लाभे पार ॥ इणीपरें निसुणी श्रीगुरु वाणी, श्रावक हरख्या छे उलट आणी ॥ ६ ॥ देशमां

सोहे श्री कछदेश, सदा परिघल लक्ष्मी निवेश ॥
दक्षिण दिशियें समुद्र तीर, नदीया बहुलीने
खलके बे नीर ॥ ७ ॥ तेह देशमां कोठाय गाम,
जाणीयें अभिनव स्वर्गनुं धाम ॥ देहरा उपास
रा दीसेबे चंग, करे श्रावक नित्य बहुरंग ॥ ८ ॥
न्याति मांहे शोहे उसवाल, मानसमां जेम उ
पे मराल ॥ शाह रायमल कुल अधिक मंडाण ॥
उपनो करमसी शाह पचाण ॥ ९ ॥ माणक पूंजो
बे दीसे वरुवीर, देशल पेथोबे साहस धीर ॥
मालसी पांचो ते दीसे गुणखाण, खेतसी करमसी
कीधा परिआण ॥ १० ॥ एहवा श्रावक दीपता
दक्ष, पक्षमांहे जेम शुकलपक्ष ॥ मेली कुंकोतरी
मोरत लीधो, तिलक संघपतिनो पंचाणने कीधो
॥ ११ ॥ संघ चाल्यो ने कारज सीधो, प्रथम
मेलाण मुंदरे जइ दीधो ॥ अद्भुत अनोपम
मिलयो बे साथ, साह्यहूआ श्री शीतलनाथ ॥
॥ १२ ॥ बेसी जिहाजे नवीनपुर आया, देहरा
देखीने आनंद पाया ॥ देवभुवन ते रमणीकस्था
न. जाणीयें अभिनव नलिन विमान ॥ १३ ॥
रायसी वर्द्धमान कीधा प्रासाद. उंचा करेबे ग

गनथी वाद ॥ बावन्न जिनालय देहरा शोहे.
देव दानव किन्नर मोहे ॥ १४॥ पेसता वामां
गें चौमुख दीपे, तेजे करीने दिणयर दीपे ॥
सहस फणोने श्री शांतिनाथ, मूल गंभारे त्रि
भुवन नाथ ॥१५॥ चाल्यो संघ हिवे सोरठ दे
श, पंच रतन जिहां कीधो निवेश ॥ तीरथ त
टिनी तोय सुदारा, तांबुल रिद्धिने अतिहि वि
स्तारा ॥ १६ ॥ झाड बोडना गुब्ज गहके, जा
ई जूइने परिमल महके ॥ दाडिम कदलीने वृ
क्ष सहकार, वनस्पति शोभेछे भार अठार ॥
॥ १७ ॥ रेवत गिरिने सहु शिर नामी, जिहां
बेठा छे नेमनाथ स्वामी ॥ कर्म खपावी केवलपद
पाया, राजुल नेमजी मुक्त सिधाया ॥ १८॥ ति
हांथी संघ हिवे आनंद पामी, आव्या जिहां छे
श्री शत्रुंजा स्वामी ॥ गिरि देखीने हरख बहुपा
या, सोना रूपानें फूलडे वधाया ॥१९॥ धन
धन दाहाडो ते आजनो दीशे, सहु हरख्या छे
विश्वाज वीशे ॥ आवी उतरीया पादलिप्त स्थान,
ठाकर उनमजी दीये बहु मान ॥ २० ॥ पाली
ताणुं नगर ते अत्यंत दीपे, तेजें करीने

अलकानें जीवें ॥ चहुटा चोवटा दीसे अपार, द्रव्यतणो कोइ लाजे नहीं पार ॥ २१ ॥ वरण अठार वसे सदाइ, दुःख दोहग नहीं कदाइ ॥ किहांकणे व्यापारी रुपैया पटाये, किहांतो जवे हरी जवेर वटावे ॥ २२ ॥ दोसी शेठने कंदोइ सार, एहवी सोजे वे रुडी बजार ॥गढमढ मंदिर पोहोल प्रकार, लांबो पोहोलो जोयण विसतार ॥ २३ ॥ यात्रा करवाने श्री संघ चडीया, पहेलो सेलर वाव्ये जइ मिलीया ॥पाणीमां दीसे वे अति तरंग, निर्मल नीरवहे घणु गंग ॥ ॥ २४ ॥ देव नूमिका आश्रम कीधो, संघे तिहां कणे विसामो लीधो ॥ गीत गानने करता विनोद, पगला देखीने उपनो मोद ॥ २५ ॥ शालिकुंडनुं निर्मल नीर, जेह दीठाथी उपनी धीर ॥ जल पीधाथी विकशे वे नाण, अज्ञान नाशिने आवे वे ज्ञान ॥ २५ ॥ हमो हिंगलाज कुमारकुंड, नवजल तारण दीसे तरंम॥ जेना जलसंगे कर्म खपावे, मोक्ष पुरीयें वहेलो पोहोचावे ॥ २७ ॥ नूषणकुंम शाह नूषणे कीधो, धन खरचीनें लाहोज लीधो ॥ पासे रमणीक

रुडो आराम, देव दानवने रमवानो ठाम ॥
॥ २८ ॥ आगें चालंतां रामपोल आवी. वाघन
पोल ते सघलाने भावी ॥ स्वर्ग द्वारनो बांधव
दीसे, जोतां संघनो हियडो हीसे ॥ २९ ॥ पासें
बेठाछे गौमुख यक्ष, सेवा करेछे जेहनो दक्ष ॥
संघ सान्निध्य चक्रेसरी देवी, सदा तीरथ रखवाल
करेवी ॥ ३० ॥ मूल नायक श्री ऋषभ जिणंद,
तेजें जलहल कोमी दिणंद ॥ वंश इख्वांग म
रूदेवा नंद, नाभिराया कुल पूनमचंद ॥ ३१ ॥
पद्मासन बेठा प्रभु योग ध्यान, धनुष्य पांचशें
सोवन वान ॥ सत्तर भेदी तिहां पूजा भणावी,
भावना श्री संघे भलीपरें भावी ॥ ३२ ॥ स्नात्र
महोत्सव अति बहु रंग, भेरि भूंगल वाजे मृदंग ॥
नोबत निशान झांझर साद, रणझण रणके घंटना
नाद ॥ ३३ ॥ अगर केहुना महकेछे धूप, छाजे
ठकुराइ त्रिभुवन रूप ॥ पुठे भामंडल अति ते
ज छाजें, देवाधिदेव ते एहवा बिराजे ॥ ३४ ॥
नाटक नृत्य सदा उछरंगे, भावना भावी मनने
अनंगे ॥ इणीपरें प्रभुजीना दरिशण कीधा.
द्रव्य खरचीने बहु जश लीधा ॥ ३५ ॥ सूर्यकुं

ड ते उग्योछे सूर, तिणमांहे विची ते उठे नर पूर ॥ कीधे स्नान वाधे घणु नूर, कर्म थाय छे सवि चक चूर ॥ ३६ ॥ सहस्रकूट ते नयणे निरखी, थै थै कार करे देव हरखी ॥ सारे प्रजुनी अहनिश सेव, पूजा जक्ति करे नित्य मेव ॥ ३७ ॥ प्रथम गणधर श्री पुंमरीक, पछिम श्री गौतम नही अलीक ॥ पगला तेहना दीठे धन्य धन्य, गणधर जेट्या चवदेशें बावन्न ॥ ३८ ॥ प्रजाते उठी जो नाम ज लीजे, वंछित कारज तो सवि सीजे ॥ तिन देवें जिहां कीधो निवास, एहवा गौतमजी पूरजो आस ॥ ३९ ॥ रायण तरुतलें आदि जिणंद, पगला पूजो देखी जवि वृंद ॥ जेहना पूजनथी सवि सिद्धि थाय, कर्म खपावीनें मोक्ष सिधाय ॥ ॥ ४० ॥ पासें रमणिक अष्टापद देहरो, बावन जिनालय शोजे शिर सेहरो ॥ रावण समकित तिहां कणे पाम्यो, गंठी जेदीने मिथ्यात्व वाम्यो ॥ ॥ ४१ ॥ प्राची वायव्यदिशि पश्चिम उत्तर, दोय चार अठ दश तीरथंकर ॥ प्रजुने पूठीनें देहरा कराव्या, जरत चक्रीसरें बिंब जराव्या ॥ ॥ ४२ ॥ अदजुत देखीनें अचरज आवे, दरि

शन करीनें सहु सुख पावे ॥ धन्य धन्य प्रभुनोमो टो बे गात्र, एहवा जिननी करीयें जात्र॥ ४३ ॥ ॥ कुंड खोडीयार सदा जलभरीयो, लहेरां दीएछे अलिवन दरीओ ॥ मीन कछब जलचर वंश, जेहने सेवेछे सर्वदा हंस ॥ ४४॥ द्रव्य खरच्यां बे जेहमां लक्ष, प्रासाद रचीयांछे दीठा प्रत्यक्ष ॥ एहमां नही कांइ खलखंच, तेहमां थाप्यां बे पां डव पंच ॥ ४५ ॥ चउमुख शिवा सोमजीयें क राव्यो, जेने युगायुग नाम रखायो॥ उठी प्रभा तें दरिशण कीजें, मुक्ति रमणीनें वेगें वरीजें ॥ ॥ ४६ ॥ टूंके बेठाछे मरुदेवी माता, जेना दरि शणथी होय सुखशाता ॥ कर्मतोडीने सिद्धिसो पान, चडी पाम्याछे मुक्ति निदान ॥ ४७॥ फि रती चोफेर देहरा केडे, देतां प्रदक्षिणा कर्मनें फेडे ॥ देई प्रदक्षिणा बाहेर आया, सर्वे संघ ना कारज सारया ॥ ४८ ॥ वाणी सुणीनें चक्रीयें भराव्या, मणिमय पांचशें धनुष्यनी काया ॥ गु फा पश्चिम दिशियें छे जिहां, बिंब मणिमय भं रया तिहां ॥ ५९ ॥ देवता तेहनी सेवायें आवे, पूजा करीनें भावना भावे ॥ देव करावे प्रभुनें

अंगोल, नमण आवे ते ओलखा जोल॥ ५० ॥
चंदन तलावडी शीतलछाया, जिणमां लोटे थाय
सुकोमल काया ॥ अशुभ नामना कर्म खपावे,
तिहांथी सहु संघ सिद्ध वड आवे ॥ ५१ ॥ नदी
सत्रुंजी न्हावाने जाय, स्नान करीनें पावन थाय ॥
तीर्थ भूमिका स्वछज जाणी, प्राची वाहनी न
दीय वखाणी ॥ ५२ ॥ तीर्थ यात्रादि धर्मनी कर
णी, भवजल पयोधि पार उतरणी ॥ अनुक्रमे
पामे ते गुणतणी श्रेणी, मुक्तिमंदिरनी जे छे नि
सरणी ॥ ५३ ॥ संघपतियें धर्मना कारज कीधां,
भाट भोजकनें बहु दान दीधां ॥ धन्य श्रावक द
या प्रतिपाल, संघपति कंठ ठवी वरमाल॥ ५४॥
देहरा देहरानुं पार न जाणु, जिन पडिमा त्यां
केती वखाणुं ॥ इणीपरें सुजस नीशान बजाइ,
आव्या गिरनारें हर्ष वधाइ ॥ ५५ ॥ जादववं
श शेवादेवी नंद, बाल ब्रह्मचारी नेम जिणंद
॥ तेहनी यात्रा कीधी बहु भाव, जईने प्रणम्या
माता अंबाय ॥ ५६ ॥ मृगराज देखी गज दूर
पलाय, शंखध्वनी सुणी पन्नग जाय ॥ तेम गि
रि सेवनथी पातक छूटे, अष्टकर्मना बंधन तूटे

॥ ५७ ॥ बहरी पालीनें यात्रा जे करशे, मुक्ति रमणीनी लीला ते वरशे ॥ नाण दरिसण चारित्रने पावे, मोह सप्तक वहेलो खपावे ॥ ५८ ॥ संवत अठारे चोत्रीशे वरषे, यात्रा कीधीछे मनने हरषें ॥ शुदि पूनम चैत्रज मास, सदा गोडीचो पूरजो आस ॥ ५९ ॥ संघ सर्वे तिहां हरष धर आवे, सीरा लापसी करीने जिमावे ॥ साधु साध्वीने दीयेछे दान, गोरडी गायेछे बहुगीत गान ॥ ६० ॥ कवि संघपतिने देइ आशीष, अविचल तुमतणी होजो जगीश ॥ नहीं कोइ जैनमां इण गिरि तोले, मुनि देवचंद्र इणीपरें बोले ॥ ६१ ॥

॥ अथ श्री भरत बाहुबलको शिलोको लिख्यते ॥

प्रथम प्रणमुं माता ब्रम्हाणी, तूठी आपे जे अविरल वाणी ॥ भरत बाहुबल भाइ संजोडे, कहेशुं शिलोको मनने कोडें ॥ १ ॥ नाभीराजानें कुलें नगीनो, प्रथम तीर्थंकर ऋषभ उपनो ॥ सो पुत्र तेहना समरथ जाणुं, भरत बाहुबल भला वखाणुं ॥ २ ॥ आयुध शालायें चक्र उपनुं, मनते हरखीउ भरत भूपनुं ॥ चक्र पूजीने करी चढाइ, दीधा मेराते जंगलमां

जाइ ॥ ३ ॥ सैन्य लेइने सबल दीयाजें, विवि
ध जात तिहां रणतूर वाजें ॥ चक्र अतुल
बल आकाशें हाले. भरत सैन्यशुं पुंठे ते चा
ले ॥ ४ ॥ पूरव आदिने उत्तर अंते, आ
ण मनावी चक्री बलवंतें ॥ साध्या षट खंड क
मल अपार, वरश ते बोल्यां साठहजार ॥ ५ ॥
गंगा सिंधुने साधी सरिता, पछी म्लेछना देश
ते जींत्या ॥ सेना लेइने भरत सिधाव्या, साधी
षटखंड अयोध्यायें आव्या ॥ ६ ॥ नगरीनां लो
क सामां ते आवे, मोतीयें थाल भरीने वधावे ॥
वाजे वाजिंत्र भूंगल भेरी, शेरीयें फूलमां नाखें
वेरी ॥ ७ ॥ याचकजन तो कीरति बोले, कोइ
न आवे श्री भरतने तोले ॥ दिन दिन दोलत
वाधे सवाई, बीजानी नहिं तेवी अधिकाइ ॥ ८ ॥
अनुक्रमें कीधो नगर प्रवेश, चक्रनो ओछव मां
डयो नरेश ॥ चक्र ते रह्युं आकाशे भमे, आ
युध शालायें आवे नहीं किमे ॥ ९ ॥ सहु मि
लीने मनमां विमासे. शा माटे रह्युं चक्र आका
शें ॥ सुणो साहिब कहे सेनानी. भाइ तुमारो
एक गुमानी ॥ १० ॥ बाहुबल नामें महा बल

धारी, तेह न माने आण तुमारी ॥ हठ मांडीने रह्यो हठीलो, छत्रपति छोगालो छेल छबीलो ॥ ॥ ११ ॥ अवलोने ए महा अभिमानी, सेवा कीधी छे साधु समानी ॥ अजित अतुल बल तेणे ते ब लियो, जालम जोध्धोने संग्रामें कलीयो ॥ १२ ॥ अनमी ते केहनी आण न माने, पराक्रमे पूरो ते प्रजाने पाले ॥ एहवी ते सुणी वात अदभूत, लेख लिखीने मोकल्यो दूत ॥ १३ ॥ दूत ते हवे भरत आदेशें, वेगें ते पोहोतो बाहुबल देशें ॥ कागल आपीने कहे करजोडी, वेगे तेड्या छे चालो तुमे दोडी ॥ १४ ॥ कागल वांचीने चढ्यो ते क्रोध, दूत प्रत्यें कहे वचन विरोध ॥ कोण भरत जे तेडे छे हमने, नही उळखतो पूछुं तुमने ॥ १५ ॥ दूत कहे छे भाइ तुमारो, भरत चक्रवर्ति साहेब हमारो ॥ आयुध शाला यें चक्र न आवे, तेणे करीने तुमने बोलावे ॥ ॥ १६ ॥ करी असवारी वेगें सिधावो, तिहां आवीने शीस नमावो ॥ नावो तो करो युद्ध सजाइ, मांहो माहे मिली समजो बे भाइ ॥ १७ ॥ भरत चक्रवर्ति षट खंड भोगी, अभिमान सहुनां

रह्यो आरोगी ॥ ते आगलशुं गजुं तुम रुं, ते माटे कहु मानो हमारुं ॥ १८ ॥ इमनिसुणी ने बाहुबल जंपे, मुझ आगें तो त्रिभुवन कंपें ॥ चढ्यो क्रोधने दंतज करडे, होठ करडे ने मूछ ज मरडे ॥ १९ ॥ एहवो ते कोण भूलो छ मारी, जेह तडो वडी करे हमारी ॥ कहे बाहुबल चढा वी रीस, करुं युद्ध पण न नासुं शीस ॥ २० ॥ वे गो खीजीने दूत ते वलिओ, अनुक्रमें भरतने आवी ते मिलिओ ॥ भरतने जइ दूतते भाखें, आण न माने कटकाइ पांखें ॥ २१ ॥ सुणी वा तने मानी ते साची, चडाइ करवाने भेरी ते वा जी ॥ हाथी घोडाने रथ नीशाण, लाख चोरा शी तेहनुं परिमाण ॥ २२ ॥ रथ लेइने शस्त्र ते भरियां, धवला धोरीडा धिंग जोतरिया ॥ साथें छन्नुं कोड पाला परवरिया, नेजा पंचरं गी दशकोड धरिया ॥ २३ ॥ पूरा पांच लाख दीवीधर नार, महीपति मुगटाला बत्तीस हजा र ॥ शेष तुरंगम कोड अढार, साथें व्यापारी सं ख न पार ॥ २४ ॥ सवाकोड ते साथे परधान, मोटी नालनुं तेरे लाख मान ॥ साथें रसोइ

आ सहस्त्र बत्रीश, लशकर लेईने भरत चक्री
श ॥ २५ ॥ लशकर लेइने चक्रवर्ति चढीउ,
साह्मो आवीने बाहुबल अडिउ ॥ तेना कटक
नो पारन जाणुं, यम रूपी ते योद्धा वखाणुं ॥
॥ २६ ॥ निशाणें घाव देई परवरीयो, सैन्य
लेइने साहामो उतरियो ॥ कहे बाहुबल भरत
ने जइ. ताहरी तो शुद्ध शा माटे गई ॥ २७ ॥
सगा भाइ शुं एम न कीजें, रिद्धि पामीने छेह
न दीजे ॥ जाते दाहाडे जोने विमासी, पर पो
तानो न होवे सहवासी ॥ २८ ॥ अंग विना ते
फाग न वाजे, भाडुतें राखी भीड न भांजे ॥
घर नवशें पुत्र पीयारे, सुख न लहियें भूत हि
यारे ॥ २९ ॥ तें तो अवगएथा भाइ अठाणुं,
यति थया छे तजी ते आणु ॥ तांते लोभीयो
तुजने विचारी, तेणे तें लीधुं संजम भारी ॥ ३० ॥
ताहरे पापें ते नाशीने छूटा, घणुं अघटतुं की
धुं तें भूठा ॥ करतुक ताहरां केहेतां हुं लाजु,
मुझ वडे तुं षट खंड गाजुं ॥ ३१ ॥ तुझने जो
उ नजरे जो फेरी, वार न लागे नाखतां वेरी ॥
फूल दमो लेई कोमळ हाथें, वढवुं सोहेलुं चूडा

ली साथें ॥ ३२ ॥ ए नहीं एहवा गक्रम गे
ला, चाहे चित्तथी नूल मनोला ॥ हाक मारूं
तो पर्वत फाटे, लाज राखुं हुं बंधव माटे ॥३३॥
टंची आंगलीयें मेरुने तोलुं, ताहरो कटक लेइ
समुद्रमां बोलुं ॥ पण राखुं हुं लाज पितानी, वा
त वली कहुं बालपणानी ॥ ३४ ॥ गगने उगा
ल्यो गिंदुक रीते, पाछो पडतो तुं धर्यो में प्री
तें ॥ चरणे ऊालीने फेरव्यो तुजने, पवने जिम
फेरे देउलध्वजने ॥ ३५ ॥ वली फेरव्यो पाव
क वनमें, जिम नलराजाने जूवट जगमें ॥ बा
लपणांने रूडां संनारी, गर्व ते करजो पगी वि
चारी ॥ ३६ ॥ नरत सांनलजे साचुं हुं नांखुं,
हिवे केहनी लाज न राखुं ॥ बालपणानी रमत
नाठी, हिवे बांधी गे बकरी काठी ॥ ३७ ॥ एम
कहीने रणवट रसीयो, धनुष्य लेइने साहमो ते
धसीयो ॥ उमटयो धूमाडो प्रगटी जाल, बाहु
बलें तिहां ऊाली करवाल ॥ ३८ ॥ बांधी हथी
यार साहमो ते आव्यो, प्रथम तुंकारें नरत बो
लाव्यो ॥ कांइ हणावे सुनटनी घाटा, आपणे
कीजें युद्ध बे काटा ॥ ३९ ॥ कोइ बीजानुं इहां

नहीं काम, फोकट बीजानां फोडो का ठाम ॥ च
ढीयें आपणे अवधज राखी, सुरनर कोडी क
रया तिहां साखी ॥४०॥ बेहुने शरीरे रह्या बेहु
पासा, तिहां सुरनर जोवे तमासा ॥ जरत बाहु
बल अधिक दीवाजे, बेहुने शिर छत्र मुकुट बि
राजे ॥ ४१ ॥ जरत बाहुबल साह्रामां बे जाइ,
शशि रवि सरिखा रहे थिर थाइ ॥ निरखी सुर
नर रहे सहु अलगा, दृष्टि युद्धमां प्रथमज वलगा
॥ ४२ ॥ नयणाशुं नयणां मेलीने जूए, जरतनी
आंखें आंसुं ते चूए ॥ जिम जादरवे जलधर
धारा, जाणे के त्रूटा मोतीना हारा ॥ ४३ ॥ हा
र्यो जरतने बाहुबल जीत्यो, त्रिजुवन मांहे थ
यो वदितो ॥ बोले बाहुबल बंधव प्रीतें, बीजुं
युद्ध कीजें शास्त्रनी रीतें ॥ ४४ ॥ नर हरि नाद
जरतें तिहां कीधो, शब्दते सघले थयो प्रसि
द्धो ॥ रणनी जूमि लगें रह्यो ते गाजी, गयवर
गह गह्या हण हणया वाजी ॥ ४५ ॥ गड यड
गाजे बाहुबल वेगें, हरिनाद कीधो तिहां तेगें ॥
दशो दिशा पूरी नादने छंदें, त्रिजुवन कंपे तेह
ने छंदें ॥ ४५ ॥ समुद्र जल हलकल्लोलें चडिया.

जाणे त्रिभुवन एकठा मिलियां ॥ हाथी हलहलि
या हयवर हणहणिया, नाद सुनीने सुरनर रण
झणीया ॥ ४७ ॥ भीम भुवन थयुं ते जिहारें,
भरत विमासे मनमांहे तिहारें ॥ एह अतुली
बल महाबल पूरो, एह समो वर बीजो नहीं शूरो
॥ ४८ ॥ जाते दाहाडे देशवटो देशे, रिद्धि अ
मारी भलाली लेशे ॥ भरतने मुंडे ढली तिहांशा
इ, बोले बाहुबल सांभलो भाइ ॥ ४९ ॥ भुजा
युद्ध कीजें हिवे भारी, अमे नमावुं बांह तुमारी॥
इम सुणीने भरत भूनाथ, वेगें पसारयो पोतानो
हाथ ॥ ५० ॥ बाहु बलवंतो भुजबल बांह, पट
खंम पृथवी जाले उछाह ॥ कमल तणी परें बा
हुबल वाले, तस भुज न वल्यो भरत भूपालें ॥
॥ ५१ ॥ वारू हियामांहे मत राखो बाकी, चो
थुं मुष्टि युद्ध कीजे हिवे ताकी ॥ महोकम मू
ठी तव भरतें उपाभी, बाहुबल माथें दीधी पग
डी ॥ ५२ ॥ मूठीने मारें शिथिल थयुं अंग,
भरतना मनमां वाध्यो उछरंग ॥ बाहुबले मन
साथें विचारी, मुठी उपाडी हियामां मारी ॥५३॥
मूठीने मारें भरत लडथमीउ, भमरी खाई ने

भूयें ते पडिउ॥ चढी रीशने मूठ चम चमे, जेम दुहाणो विषधर धम धमे ॥ ५४ ॥ ठामे थई भरतें हाथ उपाड्यो, मारी मूठने भूयें तें पाड्यो ॥ ढींचण लगें घाल्यो धरति मांहिं, जाणे आरोप्यो खीलो जगमांहिं ॥ ५६ ॥ सुरतें उठ्यो ते आप संभाली, भरतने रीशे मारयो दंड उछाली ॥ घाल्यो धरतीमां कंठ प्रमाण, कायर कंपे ने पड्युं भंगाण ॥ ५६ ॥ चक्रीनुं सैन्य थयुं ते झांखुं, भरत विमासे भागछे वांकुं ॥ बाहुबल कटकें वाजिंत्र वाजे, वीतशोका थई सुभट विराजे ॥ ५७ ॥ उठ्यो भरत ते धरा धंधोली, क्रोधें ते रह्यो चक्रने तोली ॥ भरत चक्रने आगन्या आपी, बाहुबल माथुं तुं लावजे कापी ॥ ५८ ॥ बाहुबल मनमां एम विमासे, धीग बोलीने पछी विमासे॥ कुखें कां आव्यो भरत ए पापी. न्यायनी रीतलो नाखी उथापी ॥ ५७ ॥ मूठी तोलीने रह्यो ते जेहवे, जल हल चक्र पण आव्युं ते तेहवें ॥ वेगें वलियो ते वंदीने पाय. गोत्रमें चक्र न चाले क्यांय ॥ ६० ॥ चढ्युं कलंक चिंते ईम चक्री, मुझथी न्हानो पण मोटो

ए चक्री ॥ भरत रह्या हिवे हाथ खंबेरी, एहनी मूठीनी गत अनेरी ॥ ६१ ॥ दीन हीणो भरत नें जाणी, बाहुबल बोले ते एहवी वाणी ॥ भर त न मारूं भाई सलूणो, मानव माथुं ते कोइ मधूणो ॥ ६२ ॥ मूठिनो मनमां आणी आलो च, मस्तकें लेइ कीधो ते लोच ॥ बाहुबल थ यो ते साध वैरागी, सुर नर पूजे पाय ते लागी ॥ ५३ ॥ देव दुंदुभि वाजी आकाशें, फूलनी वृष्टी थइ चिहुं पाशे ॥ मनथी मेली विषय वि कार, धन धन जंपे सुर नर नार ॥ ६४ ॥ क र्म खपावी केवल पाम्युं, लघु भाईने शिस न ना म्युं ॥ काउसग्ग करी कर्म निकंदुं, पछी जइने जिनवर वंदुं ॥ ६५ ॥ इम धारी मनमां काउ सग्ग रहे, वर्षा कालें ते कर्मने दहे ॥ कुंजर च ढी केवल किम लहियें, बेनने वचने बुझ्यो ते हिये ॥ ६६ ॥ पगउपाडयो केवल पाम्युं, जई ने जिनवर मस्तक नाम्युं ॥ भाइ नवाणुं एक ठा मिलिया, मन मनोरथ सघला ते फलिया ॥ ॥ ६७ ॥ एक वर्ष लगे काउसग्ग रह्या, वाचा पालीने मुगते ते गया ॥ उदय रतन कहे वचन

विलास, बाहुबल नामें लील विलास ॥६८॥ इति॥
॥ अथ विवेक विलासनो शिलोको लिख्यते ॥

सरसती माता तुज पाये लागु, देव गुरू तणी आगन्या मागु ॥ काया नग्रीनो कहु सिलोको, एक चीत्तथी सांभलजो लोको ॥ १ ॥ नगरी अनोपम अती घणी सारी, मांही वसे छे मोटा वेपारी ॥ दस दीवान चतुर सुजाण तेनां नामनां करूं वखाण ॥ २ ॥ पान आपान उदान कहीए, समानव्यान पांचमो लहीए ॥ नाग धनंजय देवदत्त कह्या, कुरकल कुरमदश ए थयां ॥ ३ ॥ पांच इंद्रीओ खासा परधान, मन बळ वचनबळ कायाबळ जाण, सासोसासने आवुखुं लहिए, ए दशे प्राण कायामां कहीए ॥ ४ ॥ पांच पटोधर बुद्धिना भारी, नगरीनी शोभा वधारेसारी, कायामांहीछे तत्वने प्राण, ओळखी लेजो चतुर सुजाण ॥५॥ जळ पृथ्वीने वायु आकाश, पांचमो कहीए तेज आभाश॥ नीश दीन भली चाकरी करे, खावंदनी आणा शीरपर धरे ॥ ६ ॥ एकेका साथे जमादार पांच, खाए नहीं ते कोइनी लांच, लोही कफ पीत्त विर

ज कहीए, परशेवो पांचे जळनां लहीए ॥ ७ ॥
हिवे पृथवीना कहु ते धारो, श्रोता सांभळी दी
लमां उतारो, चाम हाड ने मांस रूंवाटा, नसो
ए पांचे जुजुवा सांटा ॥ ८॥ उंघ आळस तर
पाने भुख, कांती ए पांच माणे छे सुख, ए पांच
आणां तेनीज धरे, नीशदीन चाकरी बराबर क
रे ॥ ९ ॥ बळ प्रसन्न थाय निश्चळ कहे छे, सं
कोचण वायु हुकममां रेहे छे, साच जुठ मोह लो
भ अहंकार, ए पांचे कह्या आकासर सार॥१०॥
नगरीनो धणी सोहमजी साखी, मन राजाने
ज्यारे आपी॥मनबुद्धि चीत्त अहंकार चारे, भेळा
बेशीने मनसुबो धारे ॥ ११ ॥ पचरंगी बंगलो
दश दरवाजा, राज्य करे छे त्यां मन राजा, बहु
बलीयो जेनुं जोर छे भारी, तेथी रह्या इंद्रादिक
हारी ॥ १२ ॥ देव दानवनुं कांइ नवि चाले,
मोटा मुगाला हाम न घाले; एवो जोरावर जा
लम कहीए, जेना प्राक्रमनो पार न लहीए ॥
॥ १३ ॥ बेटा बेटीया विस्तार भारी, मन राजा
ने घर दो नारी; पाट ठकुराली परवरती कहीए,
जेनुं चरित्र तो त्रण लोके लहीए ॥ १४ ॥ जे

ना प्राक्रमथी राजा लोभाय, अणमानीतीने में
हेले नवि जाय; अणमानीतीनुं भारे छे काम,
नीरवरती राणी जेनुं छे नाम ॥ १५ ॥ परवर
ती साथे राजा रमे छे, नीशदीन राणी मनमां
गमे छे; राणी ने भजी राजाथी माया, एम कर
ता पांच दीकरा जाया ॥ १६ ॥ ते उपर एक बेटी
त्यां जाणी, छ फरजन जण्या परवरती राणी ॥ पांच
पुत्रने राजा परणावे, एकेकी कन्या मन गमती ला
वे ॥ १७ ॥ पांच बेटाना कहुवुं नाम, बहु बळी
या जेनुं जोरावर काम; वमेरो बेटो मोहज क
हीयें, कामने क्रोध तिसरो लहीयें ॥ १८ ॥ लो
भ मान ए पांचेरे भाइ, आशा बेहेनी ए छनी स
गाइ ॥ मोह राजाने कुमतिनारी, पांच बेटाने बे
टी एक सारी ॥ १९ ॥ अचेत अज्ञान शोकने
धोख, परद्रोही पांचे भाइनो थोक ॥ मिथ्या ना
में ते कुंअरी जाणी, छएनी माता कुमति राणी
॥ २० ॥ काम नानेरो मोहनो भाइ, रति स्त्री
थी कीधी सगाइ ॥ पांच बेटा पण रतिने थया,
मद मछर ने उन्माद कह्या ॥ २१ ॥ चोथो दी
करो अंधक लहीयें, हिंसा पांचमो भाइ ते कही

यें ॥ विषया बेटी पांचेनी बेहेनी, लाज न राखे जगतमा केनी ॥ २२ ॥ त्रीजो नानेरो लाफक वा यो, क्रोध प्रवृत्ति कुखेंथी जायो ॥ हिंसा नारी तो तेने परणावे, पांच बेटाने बेटी एक थावे ॥ ॥ २३ ॥ कुवचन अहंकार ममताने इरखा, री शालो भाइ पांचे ए सरखा, अदया नामेंछे पांचेनी बेहेनी, दया न आणे जगतमां केनी ॥ ॥ २४ ॥ चोथो लोभते जगत विख्यातो, तृष्णा नारीथी फिरे नित मातो ॥ पांच बेटा ते तृष्णा ने थाय, लालच चाहने प्राह कहेवाय ॥ २५ ॥ अचेन स्वारथ माडीना जाया, ममता बेहेनीथी सरवेनें माया ॥ मान पांचमो नानेरो भाइ, भ मीवती साथें कीधी सगाइ ॥ २६ ॥ पाखंड परपंच अशुद्ध धूत, कुबुद्धि पांचे भाइनो ए जूद्ध, छठी दीकरी भमणा म्हाही, भमीवती रा णी कुखेथी जाइ ॥ २७ ॥ बेटाने घर बेटा त्यां कीधा, सरवाले तीस एकठा लीधा, पट दी करी वहुवारू पांच, जीती न शके आपी कोइ लांच ॥ २८ ॥ एकताळीस जणनुं हेतज एहवुं, सरवे जगतने वखाण्या जेहवुं ॥ राणी परवरती स

रवेने जोती, कुंवरी आशाछे पीयर पनोती ॥
॥ २९ ॥ कुंवरी विचारे धन्य मुज अवतार, पां
च नाइउने घर विस्तार ॥ त्रण जगतमां म
हारी वडाइ, महा बलिया योद्धा महारा छे ना
इ ॥ ३० ॥ पचीश नतीजा जगतमां माहारे, ते
आगल कोइनुं जोर न चाले ॥ नाजीउ पांच
परिबल फाकुं, पांच नतीजी काम छे काजु ॥
॥ ३१ ॥ एतो परिवार कह्यो नलेरो, हिवे सा
नलो निवृत्ति केरो ॥ एक दिन राजा तत्पर थ
या, अणमानीतिना मेहेलें त्यां गया ॥ ३२ ॥
देखी सुंदरी पाम्या विश्राम, आतो ठरवानुं दी
सेछे ठाम ॥ एवुं जाणीने तिहाज रह्या, निवृ
त्तिने पण दीकरा थया ॥ ३३ ॥ पांच दीकरा
उपर बेटी, जेवी रतननी नरेली पेटी ॥ दान पु
एयने धरमना ताजा, प्रथम हुवा विवेक राजा
॥ ३४ ॥ शुन्न शीलने संतोष कहीयें, पांचमो
नाइ वैराग्य लहीयें ॥ अणआशा नामें बेटी
सवाइ, जेहना महाबलिया समरथ नाइ ॥ ३५ ॥
जे कोइ अणआशा कुंवरीने वरिया, ते तो न
वसागर क्षणमांहे तरीया ॥ आशा छंडीने अ

णआशा आणे, ते तो अक्षय पद मेहेलमां माणे ॥ ३६ ॥ जेहना भाइनुनी आबरू आखी, सासरवा सामां राखे नहीं बाकी ॥ सरवे रीजीने एहवुं ज आपे, जन्म मरणनुं संकट कापे ॥ ३७ ॥ कुंवरी अणआशा पीयर पनोती, पतिव्रता धर्म पाले निज सती ॥ तेहना पीयरना कहुं हुं नाम, श्रोता सांभलजो थइ सावधान ॥ ३८ ॥ विवेक राजाने सुमति छे राणी, जेहनी वार्ता शास्त्रें वखाणी ॥ पांच दीकरा प्रसव्या सारा, मुखथी बोले ते अमृत धारा ॥ ॥ ३९ ॥ पहेलो ज्ञानने परकाश बीजो, सचित्त कुंवर जन्म्यो छे त्रीजो ॥ भाव नीति ए पांच प्रमाणो, श्रद्धा कुंवरी छठी ए जाणो ॥४०॥ बीजो कुंवर विचार कहीयें, सुबुद्धि राणी पार न लहीयें ॥ जेहनी कुखे ते पांच जण थया, अक्कल अकाम उदास कह्या ॥ ४१ ॥ शुचि सुकृत पांच ए भाइ, जुगती नामें तो कुंवरी जाइ ॥ त्रीजो कुंवर शील छे डाह्यो, क्षमा राणीने पाले वंधायो ॥ ४२ ॥ विनय सहन दयाने मुनि, गंभीर गरज राखे नहीं कोनी ॥ दीनता नामें

कुंवरी डाही, जेहना बहुगुणी पांचे छे भाइ ॥
॥ ४३ ॥ चोथो कुंअर संतोष जेहने, शांति ना
में तो राणी छे तेहने ॥ पांच कुंअर राणीयें जा
या, त्रण जगतमां न जाये वाह्या ॥ ४४ ॥ स
त्य धीरज ने विश्वास कहीयें, चोथो निःसंदेह
कुंवर लहीयें ॥ पांचमो कुंवर करूणावंत जाणुं,
सुखी नामें तो कुंअरी वखाणुं ॥ ४५ ॥ वैराग्य
न्हानो पांचमो भाइ, शोभा शीकहुं वरणी न
जाइ ॥ जेनी कीरति त्रिलोके जाणी, विद्या स
रखीतो जेने घर राणी ॥ ४६ ॥ शम दम संज
मसुं रामत जेहनी, विरक्त उदास वातछे ते
हनी ॥ सरसती कुंवरी गुण बहु कह्या, जेनी कृ
पाथी पूर्वघर थया ॥ ४७ ॥ ए सहु परिवार
निवृत्ति केरो, स्त्री पुरूषनो रंग भलेरो ॥ एहवुं
कुटुंब कहावे जेहने, पारंगत थावे वारशी तेहने
॥ ४८ ॥ निवृत्ति केरो सरवालो कीधो, एक ता
लीस जणनो लेखोज लीधो ॥ तिश पुरुषने इ
गीआर नारी, सांभली वातने राखो विचारी ॥
॥ ४९ ॥ बेहु शोक्योनो विस्तार जाणुं, कुंवर
कुंवरीउ सरखी वखाणुं ॥ एकतालीस दूनो ब्या

सी कहेवाय, बेहुनो परिवार एटलो थाय ॥५०॥ बन्ने शोक्योने तीसरो राजा, सुख ज्ञोगवे रहे नित्य ताजा ॥ पंचाशी जण जगतमां कहेछे, काया नगरीमां एकठा रहेछे ॥ ५१ ॥ एक दिन बेहु शोकें कीधी लडाइ. मेहेलो बंधाइ साम सामी ज्ञाइ ॥ प्रवृत्ति कुटुंब एक पासें थयुं, निवृत्ति कुटुंब मुकामें रह्युं ॥ ५२ ॥ बांध्या मोरचा लडवाने सारू, कीधी सामग्री गोलाने दारू ॥ सहुना दादाजी मनज कह्या, प्रवृत्ति पुत्रनी संघाते गया ॥ ५३ ॥ सहुनो इष्ट छे आतमाराम, साक्षी रहीने जुवेछे काम ॥ आतमारामें दीलमां इम धार्युं, घरडे बुढापण कीधुंछे खारूं ॥ ५४ ॥ मानीतिकेरे वशज थयो, माटे कुंवरनी संघातें गयो ॥ एवं ना घटे घरडाने करवुं, अणमानीतिना कुंवरथी वडवुं ॥ ५५ ॥ माटे आपणे तिहां नहीं जावुं ॥ अणमानीतिना कुंवर तरफ थावुं ॥ विवेक सैन्यने धीरज आपी, लडाइ करवी मुक्कर थापी ॥ ५६ ॥ तुमारी तरफ हमे रहीशुं, मन राजाथी युद्ध करीशुं ॥ निवृत्ति सुत तत्पर थया, हथीयार लेइ

मोरचे गया ॥ ५७ ॥ रण संग्राम रोप्योछे जा
इ, केवी थाय छे जुवो लमाइ ॥ मानीतीकेरी
तरफ मनज चमीया, ततक्षण आवी मोरचे अ
डीया ॥ ५८ ॥ विवेक विचार उजाछे जाइ, आ
तमाराममें कीधी चडाइ ॥ चमी मोरचा आगल
आवे. तोफो नाला ने बंदुका लावे ॥ ५९ ॥ म
न महा बलीयो जोधो कहेवाय, जेहनो ताप तो
नवि सहेवाय ॥ मन राजायें तोफ हलावी, आ
तमाराम उपर चलावी ॥ ५० ॥ छुटे गोलाने न
डका थाय, कायर केरा तो ठरे नहीं पाय ॥ जा
लां बरछीने कबाण तीर, जालवी ले छे आतमा
वीर ॥ ६१ ॥ खड्ग खंजरना घाव करे छे, आत
माराम पटे रमे छे ॥ घोब खपुवाने कटारा घाव,
आतमाराम जालवे दाव ॥ ६२ ॥ पाछेरो जइ
आगेरो आवे, आतमा उपर घाव चलावे ॥ न
वागे तीर न वागे गोली, फिरीथी आव्यो बर
छीज तोली ॥ ६३ ॥ नहीं मूकुं हिवे एम वदेछे,
आतमाराम खडखड हसे छे ॥ थाक्यो मनराजा
घावज करी, पाछो गयो तिहां मोरचे फरी ॥
॥ ६४ ॥ करे विचार हिवे केम थासे, आत्तमा

राम केम जीताशे ॥ म्हारा जोरथी कोइ नवि रह्या, मोहे टा मूगला उडीने गया ॥ ६५ ॥ देव दाणव सरखाने हणुं, इंद्रादिक केरो ज्ञार न गणुं ॥ कह्यो कने कीधा धूलज भेला, आज शुं थयुं आवीके मवेला ॥ ६६ ॥ मन जाणे जे पाछो केमजागुं, म्हारा जोरने खांपण लाग्युं ॥ तत्क्षण तिहांथी घोडो चलाव्यो, आतमाराम नजीक आव्यो ॥ ६७॥ उपरा उपर करेछे घाव, कांइ नवि चाले मननो दाव ॥ आतमाराम धीरज लावी, ज्ञाननी गुपती तिहां चलावी ॥६८॥ क्षमा खंजिरनो घाव तिवां कीधो, थयो घायल पकमीने लीधो ॥ अवले मुसके बांधे जेम चोर, मननुं तिहां चाले नही जोर ॥ ६९ ॥ बहु जोरावर जोधो वश कीधो, जीतनो डंको नगारे दीधो ॥ एवुं जोइने थर थरी छाती, प्रवृत्ति सुतनी आंख तिहां फाटी ॥ ॥ ७० ॥ महाबलियो मोह चाडियो छे त्यांहि, जापट कुण जीले त्रिलोकमांहि ॥ आणी कोरथी विवेक चडिया, बन्ने आवीने मोरचें अडीया ॥ ७१ ॥ घणुं घमशान चाली लडाइ, सामासामी त्याहां आफले

जाइ ॥ स्त्रीयें स्त्रीने बेटीयें बेटी, पहेरयां बखत
र जुलम पेटी ॥ ७२ ॥ सामा सामी तिहां क
डाका थाय, जुद्धनो वरणन कह्यो नविजाय ॥ अ
न्यो अन्यथी बलिया बहु शूर, जेवुं सायरनुं च
डतो पूर ॥७३॥ साहमा सामी त्याहां प्रगट्युं छे
वेर, जेम पवनने सागरनी लहेर॥ मिथ्या सा
चने थाय लझाइ, शोकना सामो जाव वझाइ
॥ ७४ ॥ ज्ञानना सामो अज्ञान आवे, सुमति
कुमतिने पाछी हठावे ॥ अचेत चेतना सामो
अडे छे, धोख प्रकाश सामो जिडेछे ॥ ७५ ॥स
मऊ द्रोहने हठावे जीहां, काम विचार आफले
तिहां ॥ जुक्तिना सामी विषया कहेवाय, सुकृ
त सामो मद चझी आय ॥ ७६ ॥ मछर सामो
लाज तिहां कहिये, हिंसाना सामो संजम लहि
यें ॥ अंधक करतां अकलजी बलिया, अकाम
जाइयें उन्माद छलिया ॥ ७७ ॥ क्षमा हिंसा
ने पाछे हठावे, शीयल क्रोधने बांधीने लावे ॥
दया निर्दयने हठावे जटमां, मुनि कुवचन उता
रे घटमां ॥ ७८ ॥ अहंकार माफी विनयथी मां
गे, रीश सहनने पाय त्याहां लागे ॥ द्रोही सुमता

नी आगल नविचाले, गंन्नीर इर्ष्याने केदमां घाले ॥ ७९ ॥ संतोष आगल नहीं उपाय, लोन्न बापडो नाशीने जाय ॥ अन्निमाननुं चाले नहीं किशुं, उदास आगल जाणवो पशु ॥ ८० ॥ विरक्त आगल धुरक्तना वांक, वैराग आगल दंन्नकजी रांक ॥ वाणी सारतां न्नमणा कहेनो, शमदम आगल परपंच शानो ॥ ८१ ॥ न्याय आगल नहीं पाखंम न्नारे, शुद्ध आगल अशुद्ध हारे ॥ साच जूठने सदाय वैर, जूठ हारे तो मंगलिक घर ॥ ८२ ॥ कुंवरी अणआशा जोरावर न्नारी, ते आगलआशा रहीछे हारी ॥ केटलो कहुं पारनआवे, जुद्ध संग्राम न्नलो मचावे ॥ ८३ ॥ आखर जीत तो निवृत्ति केरी, जेहनी परजाछे अति न्नलेरी ॥ प्रवृत्ति सुतने जे एंज जीप्या, न्नव सागरमाहें कदी नहीं छीप्या ॥ ८४ ॥ जे जन मानिती सुतने जइ मिलिया, ते तो दावानल दुःखमां जइ न्निलिया ॥ एवुं जाणीने अन्निमान खोवुं, प्रत्यक्ष वातें ए कायामां जोवुं ॥ ८५ ॥ देवता मांगे मनुष्य अवतार, ते नगरी आपण पाम्या निरधार ॥ माटे निवृत्ति

सुतने जइ मिलवुं, प्रद्यात्ति कुंवर संघातें लडवुं ॥
॥ ८६ ॥ पूरवें ए कुंवर संघातें लडिया, ते तो
ग्रंथादिक पुस्तकें चडिया ॥ रखे अंदेशो मन
मां कोइ राखो, छए शासतर पूरे छे साखो ॥
॥ ८७ ॥ शेष सरस्वति पार न पावे, तो कवि
नि बुद्धि केमकरी गावे ॥ पूरो शिलोको कीधो
ए ठाम, हिवे कहुं हुं कवीनुं नाम ॥ ८८ ॥
ओगणीशें त्रणनो मिंगसर मास, शुक्ल पक्षनो
दिवस खास ॥ तिथि तेरस मंगलवार, करयो
शिलोको बुद्धि प्रकार ॥ ८९ ॥ शहेर गुजरात
रेहेवाशी जाणो, वीशा शिरमाली जात परिमा
णो॥ वाघेश्वरीनी पोलमां रहेछे, जेहवुं छे तेहवुं सू
र शशी कहे छे ॥ ९० ॥ नथी जाणतो गणने
भेद, कोइ म करशो माहरा पर खेद ॥ कविजन
आगल माहारी शी मती, दोष टालशे माता स
रसती ॥ ९१ ॥ सूत्र सिद्धांत नथी हुं भण्यो,
जाडा रेशमनो दोरडो विण्यो॥ वात साची छे का
यामां खोजो, विवेकी पुरुषो विचारी जो जो॥९२॥
॥ अथ श्री विमल मेतानो शिलोको लिख्यते ॥
सरसति समरूं बे कर जोडी, वंदु वरकांणो

गिरनार गोडी ॥ जइयें शेत्रुंजे शंखेश्वर दोमी, कविताने कुशल कल्याण कोडी ॥ १ ॥ मुरधर मांहें तो तीरथ जाजां, आबु नवाही कोटनो राजा ॥ गाम गढने देउल दरवाजा, चोमुख चंपाने उपर गाजां ॥ २ ॥ आचल आचारज धरम घोष सूरि, जात्राकीधी पण जाणे अधूरी ॥ देउल विण डुंगर दीसे ननूरी, ध्याने बेठा तिहां पदमासन पूरी ॥ ३॥ सुपनमां कहे चक्केसरी माता, ढील म करजो तिहां कणे जातां ॥ पोरवाल पाटण विमल विख्याता, होशे छत्रपति सबलोजी दाता ॥ ४ ॥ अणहिलपुर पाटणे आचारज आवे, श्रावक सोनाने फूलें वधावे ॥ गहूंली करीने गुणगीत गावे, गुरुजी विमलने वेगें बुलावे ॥ ५ ॥ नानडीओ बालक बीहंतो आयो, श्रीपूज्य श्रावक आगें बोलायो ॥ जाणे शार्दूल सिंहणीयें जायो, वलतो विमलने वातें लगायो ॥ ६ ॥ त्रीजुं तीरथ आबु सुणाये, जिनालय विना जात्री कुण जाये ॥ पोरवाड पांखे कहेने कहेवाय, बीजे इण ठामें देवुल न थाय ॥ ७ ॥ लखमी पामुंतो प्रासाद करावुं, सोना रू

पानां बिंब नरावुं ॥ कागल मातागल लिखीने ली धो, वलतो श्री पूज्यें विहार कीधो ॥ ८ ॥ विमलने पूछे कर जोडी माता, आपणे गुरुजीने छे सुखसाता ॥ साधु मुझकने लिखी इमलीधो, देवुल करावा बोलमें दीधो ॥ ९ ॥ मतो करीने माता विचारे, पृथ्वीनो पति परधान सारे ॥ रहियें तो राजा विमलने मारे, इम जाणीने गि णीया इग्यारे ॥ १० ॥ नरयुं घर मूकी नाइ घर जाय, मजूरी करंतां तो मनमे शंकाय ॥ पेहेरे उढेने पेट नराय, विमल मामा घर मोटो इम थाय ॥ ११ ॥ तेणे समे शेठ पाटणनो जाणे, बेटी परणावी जोईयें ईण ठाणे ॥ पूछे परगाम ठाम ठेकाणो, एवो सुंदर वर किहांथी आणो ॥ १२ ॥ सबला शेहरना शेठनी जाइ, बत्तीश लक्षणी बुद्धिवंती बाइ ॥ सबलो वरजोईयें करवा सगाइ, पंडितने पूछे पितानो नाइ ॥ १३ ॥ हातनी रेखा देखी अनुसारे, एहनो वर बांधे बादशाहा बारे ॥ एहवो वेढालो वाणीया मांही, कुण आणे हो बार बादसाहि ॥ १४ ॥ विमल मामाने मिलवा गयो चाली, ए बांधे

बादसाह पण आजछे खाली ॥ शेठनी बेटी सबली छे वाली, ए जोईयें कन्या विमलने आली ॥ १५ ॥ बाईनो भाइ काकाने मामा, साथे सगाइ करवाने साहमा ॥ विमलने पोहोता चारे ही भाया, मा जाणे माहारे लेहेणायत आया ॥ ॥ १६ ॥ खत मतांगल माहारोजी होशे, विमल देशेने दूधें पग धोशे ॥ बेकर जोडीने बोलियो जोशी, पाटणथी आव्या पूरण दोशी ॥ ॥ १७ ॥ खत कागलनी बात न कांइ, विमल लावो जू वाटां वधाई ॥ काका मामाने कन्यानो भाइ, मैंतो आव्याछे करवा सगाइ ॥ १८ ॥ किमहीं केता किमहीं कहेवाय, महारे पाने तो चूनो न देवाय ॥ पुण्य अंकूरो आगल जणाय, अक्कर अबलो ते सबलो इम थाय ॥ १९ ॥ खेतरवा वाडे विमलनी माता, पाहुणा ढील न करे तिहां जाता ॥ मामासुं मिलिया पुछे सुखसाता, विमलने हाते शुं घडियो विधाता ॥ २१ ॥ मामा साद करे भाणेजा भाइ, आवो इणे चवटे इंडुं चढाइ ॥ साथें सालो ते सुकन विचारे, विमल बांधशे बादशाह बारे ॥ २१ ॥ पगे ला

गीने नारेल दीधुं, रूपियो आपीने तिलक
ज कीधुं ॥ सगां जिमाडी बहु जशलीधो, पा
टण सुधी पण पहोंचाडयो सीधो ॥ २२ ॥
माताने कहे विमलनो मामा, पाटणना शेठ
आयाथा साह्यामा ॥ तें तो माह्रा घरमां न
समावो, माने बेटो बे जूदां कमावो ॥ २३ ॥अ
लगो आसरो आंख भराये, विमल वाछरडां चा
रवा जाये ॥ अंबाइ माता परगट थाय, विमल
ने वर शरनो देवाय ॥ २४ ॥ बिहुं घर्मी पुठें
निधान पायो, घरे माता ने पूछण आयो ॥ ल
हेर गंभीर वडाउ मारे, तेनो बेटो किम वाछरा
चारे ॥ २५ ॥ ताहरें मातायें एक दृष्टांत दीधुं,
लीले लिखे सरी कुण काम कीधुं ॥ लिखमी पाखें
नर शोभा न पामे, आपणने अलगा कीधा हो
मामे ॥ २६ ॥ विमलें माताने रुपैया दीधा, वे
हलने बलद वेचाता लीधा ॥ मामाशुं मोहो
टा जूहार कीधा, पाटणना घर समरावे सीधां
॥ २७ ॥ विमल कणहटडी बेठो कमावे, राहव
णो तिहां रमवाने आवे ॥ नेजो मांडेने चोट न
थाय, राजा रजपूता उपर रीसाय ॥ २८ ॥ गाम

नगरामे न राखुं केणे, खीच खावोने बेशी रहो खूणे ॥ आप उठीओ दाखी बल धूणे, राजाही चूक्यो विमल शिर धूणे ॥ २९ ॥ शाहना गुण तो सबला जाणीया, बाण कबाण आगें आ णीया ॥ विमल कहे हमेगं वाणीया, घेंस गास ना बांध्या प्राणीया ॥ ३० ॥ जने आकारें व लोणुं ताणे, मंथण घुमडे माथुं डोलाणे ॥ तेह नी घमी मांहें जेहनो शर जाय, प्रधान पुरुष ते तेहनो कहेवाय ॥ ३१ ॥ चाकर तो तेणी घ डीयें गुजरी आणे, सामासामीते वलोणुं ताणे॥ विमल शरनाखे कबाण साही, बाण निकल्यो बेहु घडी मांही ॥ ३२ ॥ ठाकर पूछे कुण कि हांथी आयो, राजारो सेवक लेहररो जायो ॥ जीमें जाइनी परें बोलाव्यो, रूडो रजपूतें वि मल वधायो ॥ ३३ ॥ राजायें लेखण सिरपाव दीधो, विमलने बडो परधान कीधो ॥ शेहेरमां सबलो सोनाग लीधो, अधिक आडंबरे विवा ह कीधो ॥ ३४ ॥ राजा रलियायत परजा सहु राजी, विमल वधंतां गलिया सहु पाजी ॥ ना णे किरियाणें वेहेलने वाजी, सातशें सांढो सो

नाकी ताजी ॥ ३५ ॥ विमलने वखतें दुशमन
जागे, जाइ राजाने कानें ते लागें ॥ जाणियें टी
पणीयें वात विचारी, विमल होशेजी त्रण छत्र
धारी ॥ ३६ ॥ केणे उपाये येतो न मराय, एहना
शर आगें आपण हराय ॥ तीरें तरवारे लोह
नी धारे, इणे वातें न मरे बीजा विचारें ॥३७॥
दातण करीने दरबारें आवे, महाराजा व्याही
वाघण छोडावे ॥ वाघण जाशेने तत्काल खाशे,
आपणुं राज निष्कंटक थाशे ॥ ३८ ॥ दुशम
ने कह्यो ते राजायें कीधो, भीमजडुक्यो ज्युं म
द पीधो ॥ विमलने हुकम वाघणनो दीधो, शा
हे सद्गुरुनो नाम तिहां लीधो ॥ ३९ ॥ चउदे
पूरवनो सार नवकार, विमले तिहां गणियो त्र
ण वार ॥ जोर जनावर न करे लिगार, वाघणने
जाली जाणे मंजार ॥ ४० ॥ काने जालीने रज
पूता मांही, उभो राजाने आगलें जाइ ॥ राह
वणो नाठो वाघण छोडी, दुशमनने खावा वाघ
ण दोडी ॥ ४१ ॥ भीम भाग्यो तिहां आप उ
गारे, विमल विरमेतो सघलाने मारें ॥ तेणे घ
डियें साक्षी धर्म संभारे, रूडा माणसने रोडें रे

कारें ॥ ४२ ॥ राजानी रीत परधान सारे, थो
म्हाहिज दिवस बे हिवे तारे ॥ मिलीएे जोआ
वो मुझने कोणमारे, पाधरवट आवो देखीयें कु
ण हारे ॥ ४३ ॥ चढा उतरी सबली थाय, वाघ
ण विमलना वैरीने खाय ॥ मुछ मरोडे मेतो री
शाय, तुकारो देइ घर सामो जाय ॥ ४४ ॥ च
हुटा चोपटनो रमण हारे, कहे तोजो तुंमने को
इन मारे ॥ मुंडे मांग्यां पासा ढलीया पोबारे, सा
ढा आठने अढी संचारे ॥ ४५ ॥ बत्तीसी बां
धी शुकन लीधो, घरे मातासुं मतो इम कीधो
॥ आपणने राजायें उत्तर दीधो, पाटणमां नघ
टे पाणी हिवे पीधो ॥ ४६ ॥ आज गयो हुं द
रबार मां हें, राजा कहे विमल वाघण साहे ॥
नवकार समरी कानफे जाली, लेइ जइ राजा
आगल मेली ॥ ४७ ॥ राहवणा मां हें तो रंग दो
ल घाले, बीजो बाघडी वाघण कुणजाले ॥ हुंतो
एमज मेलीने आयो, आपण उपर राजा री
सायो ॥ ४८ ॥ माता विमलने खोले बेशाडे,
उवारणा लेइ लूण उतारे ॥ सदके जाउं रे बे
टा हुं तारे, तुं कुशलें चलें आयो घर म्हारे ॥

॥ ४९ ॥ विमल वेढालो लटकालो लांडो, के
हर केशरीयो घाहरनो घांडो, चाकर तेम्रोने पा
टण गंडो, देखुं कुण आवे आपणने आडो ॥
॥ ५० ॥ तिण घडी गाडले नार घलावे, सा
तशें सोनानी सांढो चलावे ॥ पांचशें चाकर ब
गतरिया साथी, पोते पण बेठो ऐरावण हाथी
॥ ५१ ॥ चाल्यो छत्रपति बाजार मांहे, पा
यें लागीनें एम कह्यो शाहें ॥ एवो परधान पा
टणथी जाय, नीमनुं नलुं कदीय न थाय ॥
॥ ५२ ॥ बेटानी कीर्ति सांनली माता, पाम्यां
परम सुख संतोष शाता ॥ अण हिलीयुं मूक्युं
टली अशाता, चोखां शुकुन थयां गोडीने जा
तां ॥ ५३ ॥ गायो गांडुंने घोम्राने हाथी, कन्या
कुंवारी सात आठ साथी ॥ डाहवो रूपम्रियो
बोले बांहे पूरी, मृग मालातो उगमते सूरि ॥
॥ ५४ ॥ शकुन बांधीने आगें पगदीधो, नीम
नी सीमे पाणी न पीधो ॥ त्रीजे दिने गढ ता
रंगो लीधो, डहोल पोसीने पोतानो कीधो ॥
॥ ५५ ॥ अदारियो आप आवीने मिलियो, व
धाई दीधी दांतें पातलीयो ॥ वशुना गढवालो

बलियो खलजलीयो, कीराम करडोने दाहामो
पण बलियो ॥ ५६ ॥ बीजा नगरमां वात सं
जलाणी, पावा गढने पंथे रोकाणो पाणी ॥ वि
मलनो वधतो परताप जाणी, आगा उमराव
मिलिया सौत्र्याणी ॥ ५७ ॥ आदर देईने वि
मल वेढालो, वारे विसलदे नूपत जीन मालो
॥ डाहो डुंगरशीं काहानमदे वालो, एटलाशुं
मिलियो अजमेरवालो ॥ ५८ ॥ सोरठ गुजरा
थ दखणनी नूमि, मालव मरहट्ठ पूरविया रू
मी ॥ एटला तो वाटें आविने मिलिया, पगी
बीजाही राजन मिलिया ॥ ५९ ॥ पाटण गोमी
ने हुआ प्रासिद्धां. सातशें गाम गढीआरा ली
धा ॥ मोहोटा महीपति चाकर कीधा, डेरा चं
द्रावे आवीने दीधा ॥ ६० ॥ पोल नांगीने प
राक्रम कीधो, जला नूमियें वनवास लीधो ॥
विमलें वसहीनो मुहूर्त कीधो, नेजा रोपीने नि
शाण दीधो ॥ ६१ ॥ चोधरी चोवटीया प्रोहि
त पटवारी, विमलने मिलिया सांठाले नारी ॥
गाम गढने धरती तुमारी, साहेबने हाथे शरम
अमरी ॥ ६२ ॥ सामा आव्या तेने सिरपाव

दीधा, नगरना लोक नीहाल कीधा ॥ सहुको आपणा पादरमां आवे, चोगुणुं रूप चढियो चंदरावे ॥ ६३ ॥ घर गढ कोट सबला करावे, घणा गराशिया मिलवाने आवे ॥ जालम जोरावर वाणियो वाधे, चाकर राखेने देशपण साधे ॥ ॥ ६४ ॥ मेताने मुजरे महीपति आवे, साह सिरपाव सखरा पेहेरावे ॥ घोडा हाथीने गढगाम दीधा, राजवी सघला रलियात कीधा ॥ ६५॥ विमल मन मांहें वात विचारे, सबल छत्रपति चाकर महारे ॥ करुं सजाइ कटक सारे, एकवार बांधु बादशाह बारे ॥ ६६ ॥ तंबू ताणीने तैयार कीधा, शूर वीर ते संघातें लीधा॥ केतल कटीने चाकर बगतारिया, वांका वेढाला पूरा पाखरीया ॥ ६७ ॥ नाल नेजाने नीशाण वाजे, हाथीने हलके हाले महाराजे ॥ घोडानी गिरदें आकाश छायो, वाणीया रूपें वसुदेव आयो ॥ ॥ ६८ ॥ दरीयो थर हरीयो धरती ध्रुजावे, जाणे छेटोशो चक्रवर्ति आवे ॥ पोतें पालखी बादशाह दावे, कटकोनां काम चाकर चलावे ॥ ॥ ६९ ॥ एम करंतां सिंधु देशमां आयो, पेहेलो

नगर ठठ्ठो दलाव्यो ॥ पडीयो पिंडीआ उपर जा
इ, बापडो घाल्यो बंदीखाना मांहि ॥ ७० ॥ उण
दाहाडे अधिको आरंभ कीधो, जांजा जीवने जा
णीदुःख दीधो॥पहेलो पिंडि पिंजर घाले, पछी
बीजाने बंधन चाले ॥ ७१ ॥ आण वरतावी
आगें पग दीधो, केटले एक दाहाडे काबुल
लीधो ॥ मेहतें मुलतान पहोतानो कीधो, क
टकें अटकानो जाइ जल पीधो ॥ ७२ ॥ लाहो
र खुरसाण खंधार बंगालो, बलक बखारो पठा
ण वालो ॥ तारा तंबोलने ईशाणपुरवालो, सूर
चंद सुधी चढीयो वेढालो ॥ ७३ ॥ आगें तो
साहामो समुद्र आयो, जेहने पासें तो जोर च
लायो ॥ देश सघला शरण कीधा, बारे बाद
शा बांधीने लीधा ॥ ७४ ॥ गामने गढें था
णां बेसारे, बलीयो बादशाह बांधेते बारे, ॥ वा
टे वेढालो नाणेज शालो, वडो वागीयो ईडर
वालो ॥ ७५ ॥ चारेही सरखा छत्र धरावे, प
ण शाहवडो विमल कहावे ॥ देश जीतीने दान
व्रजायो, बारे बादशाह बांधीने लायो ॥ ७६ ॥
नीमने वसवा पाटण दीधो, चंद्रावे आवीने

सामैयो कीधो ॥ रंग रलीयाने तोरण तरीया, मातानें मेंतो मन सुधे मिलीयां ॥ ७७ ॥ हरख तो हेजें हियडे न मावे, उठीने उग्यो साहेब चंदरावे ॥ राज्य पालेने दुशमन टाले, बालपणे दीधा बोल संभाले ॥ ७८ ॥ गुरें कह्युं तो प्रासाद करावे, उण रातें कही अंबाव आवे ॥ बेटो दीयुं के देवुल करावी, महारे तो जोइयें प्रतिमा भरावी ॥ ७९ ॥ खाटला हेठे त्रणेही खाण, सोनुंरुपूंने आरस पाण ॥ धुंधुआ मांडी धातु करावे, आरस आबु उपर चढावे ॥ ८० ॥ एतो गढगाढो गाडां न चढाय, रूपा बरोबर पाषाण थाय ॥ सांभलीने शाह जोवाने जाय, साथें आवुं कहे राणी रीसाय ॥ ८१ ॥ भाणेज कहे मनावी हालो, हिवडां कांइ देखाभो डुंगर ठालो ॥ देवुल थाय तेडुं वहु सासु, आज कांइ फोकट फेरो द्यो फासु ॥ ८२ ॥ नणदलो आवी मामीने पाले, हमणां कांइ भटको भाखर ठाले ॥ ठमके कहेशे विमल वहालो, देउल थायेने गुरू लेइ हालो ॥ ८३ ॥ मामी तो मांडे झगडो इम जाजो, साथें हुं आवुं तारे तुं लाजो ॥ समज्या

समज्या हिवे बात सहु जाणी, बीजी परणीने थापो पट राणी ॥ ८४ ॥ आप अहंकारी छत्र धरावी, हठवाणीयानी बेटी घर अणावी ॥ मुहे न कह्यो पण मन मांहे जाणी, सात आठ बेटी सबलानी आणी ॥ ८५ ॥ न्हाणेजी कहे मामाने न्हाइ, जिमे नही राणी सबली रीशाइ॥ जवाहीर जडावनी पालखी दीधी, शाहे शेठाणी संघाते लीधी ॥ ८६ ॥ बंदीखाने जे बादशाहनी बीबी, पगे बीडीने हाथमां बीडी ॥ विमलने आवी अंचुडा देखाडे, शाह एहवा अजमेर पाडे ॥ ८७ ॥ हुकम हुउ देउ बंदीखाना छोडी, बादशाह पेरावे बहु सारी साडी ॥ गढ गाम गरास थोडासा दीधा, शाहे छत्रपति चाकर कीधा ॥ ८८ ॥ इम करंतां आबु उपर जाय, खागें गढ देखी खुशीयाल थाय॥ डुंगर सातपुडो सबलो देखे, ए आगल बीजा न्हाखरशे लेखे ॥ ८९॥ कहे कोटनो राजा देखाडो, आनमी आखे अणी सीरोहीवालो ॥ पूरो पाखरीओ पहाड कालो, चांपले लीनो छेल छोगालो ॥ ९० ॥ पाननुं बीडुं पाए मेलीजें, पूरो नाणो

तो पल्ले घालीजें ॥ दुआ मांगीने देउल कीजें,
ए गढ अहींआज अजरामर कीजें ॥९१ ॥ वि
मल वेढालो सबल हुओ, दाण देइ मांगे देह
रानो दुओ ॥ शाहे आगल वात विचारी, देह
रानी नीरुं सीरोही सारी ॥ ९२ ॥ पांचसो घो
डाने पुणसो हाथी, बे सांढो नरी सोनानी सा
थी ॥ नेट लेइने नाणेजो आयो, रूमे सुठामे
पायो रोपायो ॥९३॥ आप असवार होइ जोवाने
जाय, जिमणे काने जिनावर गाय॥इणेठामे आज
रंग रोपाय, कामने नामे अजरामर थाय ॥
॥ ९४ ॥ रेवत राखे जालीने वागें, हाथ जोमी
ने हुकम मांगे॥ समी धरतीने सालनहीं आगे,
देलवाडे देवुल करवाने मांगे ॥ ९५ ॥ गवरी पु
त्रनो आदेश लीधो, नवमण नैवेद्यने खवराव्यो
सीधो ॥ शाहें हाथशुं कुंकुम दीधो, रंग रोपीने
मोहरत कीधो ॥९६ ॥ देव नमीयोने देवुल था
य, लाखो गमे तिहां लोक कमाय ॥ विमल वि
शेषें जोवाने जाय, गज रथ देखीने गरवें नरा
य ॥ ९७॥ शाहे सीलालाट वधारया जोरे, मांख
णनी परे पाषाण कोरे ॥ सोना रुपाना सिरपा

व दीधा, आबु उपरे तो ए काम कीधां ॥ ९८ ॥
थंना कुंनीने जरुखां जाली, तिन तोरणने उप
र अटाली ॥ पोल पताका चोकी चोसाली, ना
हनी पूतली नाटारंनवाली ॥ ९९ ॥ परिकर पं
चासण गंनारे ओरे, मुल मंमपें जालमजोरे ॥
नरवर गजरथने कीचक कोरे, मनना मनोरथ
इणीपरें पूरे ॥ १०० ॥ काम कोटी गमे केटलुं
वखाणुं, शिलोका मांहे संबंध किम आणुं ॥ वि
मलें विशेषें खरच्युं जे नाणुं, त्रीजुंही तीरथ थ
युं बे ठेकाणुं ॥ १०१ ॥ देवुल निपाइने प्रतिमा
नरावी, प्रतिष्ठा पूज्यने हाथें करावी ॥ इंडुं च
ढावी उजमणो कीधो, विमलें लिखमीनो लाहो
इम लीधो ॥ १०२ ॥ नाणेजाने गढ आबु न
लावे, आप चढीने चंद्रावे आवे ॥ तिहां पण
देवुल नवो निपावे, नेमनाथनुं बिंब नरावे ॥
॥ १०३ ॥ अंबाजीनां तो प्रासाद कीधां, बीजा
ने वली बाकुल दीधा ॥ मनना मनोरथ सघला
इहां सीधा, बारे बादशाह बीरुद लीधा ॥
॥ १०४ ॥ पाटण बोडीने चंद्रावे आवे, खाण
पामीने बत्र धरावे ॥ बादशाह बांधीने दंड नरा

व्यो, आबु उपरे देवुल कराव्यो ॥ १०५ ॥ पो
रवाड पराक्रमी पंचमें आरे, नाणुं खरचे ने न्यात
वधारे ॥ पंचायण सिंहें बांध्या बादशाह बारे,
एक सुपुत आखो कुल तारे ॥ १०६ ॥ केहेशे
घाणीयो कांइ वखाणो, खाण पामीने खरचीयो
नाणो ॥ एहवो कुण हुओ रावने राणो, तिजो
तीरथ करे ठेकाणो ॥ १०७ ॥ कोइ कहेशे क
वितायें काचो, सूर वीरने सबल साचो ॥ विम
ल वेढीयो तन कह्यो आगे, कटकीने कामे न
भागे पाछो ॥ १०८॥ चढीयो टलीयो ने संग्रा
म कीधो, बीजे शास्त्रें संबंध प्रसिद्धो ॥ जुद्धनी वा
त जाति न वखाणे, संबंध संक्षेपें थोडोसो आणे
॥ १०९ ॥ एक सुपुत्र लेहेरनो जायो, विमल
शास्त्रमां एक वखाण्यो॥मनना मनोरथ सघला
ते सिद्धा, बारे बाह्याइनां बिरुदतो लीधां ॥
॥ ११० ॥ बीजुं वरदान बाण विद्यानुं, आप्युं
अंबाये सत्तर धानुं ॥ पांच गाउ लगें वहेजो तुं
मारे, वाघण मारीने परताप सारे ॥ १११ ॥
दश अठ्याशी समय दीपायो, विमले आबुनो
तीरथ उपायो ॥ कीधी थापना धर्मघोष सूरें,

आवे संघ तिहां बहुबल पूरें ॥ ११२ ॥ उपे
वनराइ भार अढार, आंबा चापानो न लहुं पा
र ॥ आबु न दीठो तेहनो आवतार, निःफल
जाणजो ते निरधार ॥ ११३ ॥ गजपति घो
ड़ाशुं विमलशाह घोडे, उपे अदभुत रूप संजो
डे ॥ फूल केतकी आबुगढ मांहें, परिमल पूरेने
सीरोही जायें ॥ ११४ ॥ भूत नंदने मुनिगण इंदु,
(१७८७) ज्येष्ट शुद्ध आठम वार दिणंदु ॥ रूमो
शिलोको एह रचायो, खेडे हरियाले कलश च
ढायो ॥ ११५ ॥ हीररत्न सूरि वंदी गणधार,
उत्तम ए में कीधो गुणधार ॥ एकवार तो आबु
गढ जोजो, हिम्मत राखी समकेति होजो ॥
॥ ११६ ॥ भाव धरीने एह जे भणशे, लिखशे
गिणशे ने सभामां गुणशे ॥ वाचक उदयनी एह
वी वाणी, सुद्धि सर्दहजो शुभ फल जाणी ॥ ११७ ॥

॥ इति शिलोका संग्रह समाप्त ॥

(शिलोका संग्रह भाग २ जो छपेछे)

(किंमत ५ आना)

जैन धर्म संबंधी छपेला पुस्तकोनुं सूचीपत्र

१ जैन धर्म ग्यान प्रदीपक पुस्तक किमत १॥ रुपया.
२ श्री जैन धर्म सिद्धांत सार पुस्तक किमत १। रुपया.
३ श्री जैन धर्म ज्ञान प्रकाश पुस्तक किमत १२ आणे.
४ श्री रामलक्ष्मण चरित्र कथा युक्त किमत १। रुपया.
५ चंदराजाको रास किमत १ रुपया
६ लक्ष्मण बोध नाटक किमत १२ आणे.
७ श्रीपाल राजाकोरास चार खंडको किमत १० आणे.
८ अंजनाको तथा राणी पद्मावतीको रास किं०८६ आणे.
९ मानतुंग मानवतीकोरास किमत ८६ आणे.
१०हंसराज बछराजको रास किमत ५ आणे.
११सतधारी राजा हरीचंदकी चोपाई किमत ४ आणे.
१२धन्ना साळभद्र शेठकी चोपाई किमत ४ आणे.
१३मंगळ कळसकी चोपाई किमत ४ आणे.
१४देवकी राणीको रास (छ भाइनो रास) किं० ४आणे
१५लिलावती राणीकी चोपाई किमत ४ आणे.
१६अमरसेन जयसेन राजाकी चोपाई किमत ४ आणे.
१७चंदन मलीयागीरीकी चोपाई किमत ४आणे.
१८परदेशी राजाको रास किमत ४ आणे.
१९कयवन्ना शाहको रास किमत ४ आणे.
२०महिपती राजा अने मतिसागर प्रधानकी चोपाई किमत४आणे
२१कांनड कठीयाराकी चोपाई कर्म बंधन रास किमत ०४आणे
२२स्नात्र पूजा तथा वीस स्थानकनी पूजा किमत४आणे
२३स्तवन सझाय संग्रह प्रत्येक भाग किमत ०४ आणे.
२४मेणरहयानी चोपाई किमत ३ आणे.
२५पांचपदारी मोठी वंदना किमत ३ आणे.
२६पंडित देवचंद्रजीमहाराजकृत चोवीसी किमत १॥ आणा
२७पंडित आनंदघनजी महाराजकृत चोवीसी किमत १॥ आणा.
२८श्री जैन धर्म काव्यमाला (आठ भाग) किमत १ रुपया.